

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 91

De Indische Danseres

10 Cents
België 25 Centimes

Als een sprookjesbeeld uit „Duizend en één Nacht” steeg het op uit de rookwolken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE INDISCHE DANSERES

EERSTE HOOFDSTUK.

Een onoplosbaar geheim.

Lord Edward Lister hield er van, om voor en na met Charly Brand voor uitspanning naar Parijs te gaan, om daar in de beroemde club „Riche” zijn vrienden te ontmoeten.

Daarom bevond hij zich thans weer sedert twee dagen met zijn onafscheidelijken vriend te Parijs en zat op zekeren avond in de voornaamste club der Fransche hoofdstad met den president Fervier bij den haard en beiden spraken over Engelsche schandalen.

Er was nu eens weer de dochter van een voornaam lord met een chauffeur vandoor gegaan.

„Ik begrijp niet, waarde lord Westborn,” — onder dezen naam was John Raffles in de club bekend — „ik begrijp niet, hoe het mogelijk is dat de dochter — die tot een der voornaamste families behoort, zich kan afgeven met zoo iemand en er zelfs” — baron Fervier stond op — „met hem vandoor gaat!

Zoo'n meisje verdiende in een krankzinnigengesticht geplaatst te worden. Bovendien houd ik er mij van overtuigd, dat geen enkele vrouw toerekenbaar is.”

John C. Raffles, alias lord Westborn, streek de asch van zijn sigaret en lachte.

„Meent u inderdaad, baron, dat de vrouwen ontoerekenbaar zijn?”

Raffles 91

De oude baron Fervier hief het hoofd op, streek zich met zijn hand over den kalen schedel, zette zijn lorgnet op en zei:

„Ja — natuurlijk — dat beweer ik! De vrouwen zijn bepaald minderwaardig dan wij mannen.”

John C. Raffles zette eveneens zijn lorgnet op en antwoordde:

„Dat spreek ik met alle macht, die in mij is, tegen. Het tegenovergestelde is waar!

Ik beweer, dat de vrouwen niet veel meer overleg te werk gaan, ja, dat zij in vele opzichten veel scherpzinniger zijn, dan wij mannen.”

„Kom, kom —” zei de baron lachend. „U schijnt eigenaardige ondervindingen te hebben opgedaan. Juist van u, waarde lord, had ik gedacht, dat u, die zulke groote avontuurlijke reizen gemaakt hebt en in Egypte en Afrika hebt gestreden, dat de vrouwen u volstrekt geen respect zouden inboezemen, maar dat u dezelfde meening omtrent haar zoudt hebben als ik.”

„Zeg mij eens, waarde baron, hoe het u in dit opzicht ging, toen uw hoofd nog niet zoo kaal was en er in uw aderen nog jeugdige bloed stroomde?”

Ik denk, baron, dat in het tijdperk toen u nog in het volle bezit uwer krachten waart, de vrouwen ook

EXCELSIOR BANDEN.

in uw leven wel een voorname rol gespeeld hebben."

De baron keek eenigszins verlegen, want de herinnering aan zijn kaal hoofd was hem allesbehalve aangenaam.

„Ja, ziet u, waarde lord Westborn, als men de domheden, die men als jong mensch tegenover de vrouwen begaan heeft, zoo wil opvatten, dan zijn ze inderdaad sterker dan wij mannen; want als dat niet zoo was, dan zouden wij om haar niet zooveel dwaasheden begaan."

„Dan zijn wij het eens. Het spreekt vanzelf, waarde baron, dat men als de jeugd voorbij is, gemakkelijk de zwakheden van zijn medemenschen ziet.

Men vergeet dan dikwijls den tijd, die voorbij is."

Op dit oogenblik opende een der bedienden de groote vleugel deur en baron Rosenkrantz, afkomstig van een adellijk geslacht uit den Elzas, die sedert den oorlog tusschen Frankrijk en Duitschland te Parijs woonde en die bekend stond voor een zeer rijk en beschaafd man, kwam binnen.

Hij was sedert jaren met Raffles bevriend en groette hem met groote achting. —

De heeren hadden elkaar in de laatste zes maanden niet ontmoet.

Baron Rosenkrantz was een man van zestigjarigen leeftijd, maar nog steeds bekend als een grooten vrouwenvereerder.

Zijn vermogen veroorloofde hem, dat hij aan al zijn hartstochten kon voldoen en zijn klein paleis bij het park Luxembourg was smaakvol ingericht.

Hij had een jongeren broeder, Henri Rosenkrantz; deze was ongeveer dertig jaar oud; de baron hield zeer veel van dien broeder, want daar de ouders overleden waren, had hij zich met diens opvoeding belast.

Raffles informeerde naar dezen broeder, waarop baron Rosenkrantz antwoordde:

„Het gaat mijn broeder zeer goed. Hij jaagt, speelt, rijdt en in den laatsten tijd bestudeert hij de Indische wijsbegeerte."

John C. Raffles keek verwonderd op.

„Dat is merkwaardig. Hoe komt u broeder er toe om juist Indische wijsbegeerte te bestudeeren?"

„Dat is zeer eenvoudig", antwoordde baron Fervier lachend; „wij Franschen beweren altijd, dat wat een man ook onderneemt, de vrouw steeds de oorzaak er van is."

„Zoo", zei Raffles. „Het is dus een vrouw die den jongen baron Rosenkrantz geraden heeft om de moeilijke studie van de Indische wijsbegeerte ter hand te

nemen. Dat moet een vreemdsoortig wezen zijn!"

Raffles zag, dat het gezicht van den baron betrok:

„Wel zeker, lord Westborn — er schuilt een vrouw achter deze studie; een vrouw, wier relaties met mijn broeder mij niet zeer aangenaam zijn."

Raffles antwoordde:

„Dergelijke relaties schijnen voor de familieleden nooit aangenaam te zijn.

Mag ik weten wie deze dame is?"

Baron Fervier, die een nieuwe sigaret opstak, zei:

„Het is eigenlijk een wonder, dat u daar nog niets van gehoord hebt. Men noemt den jongen baron Rosenkrantz de uitverkorene van de bekende Indische variété-danseres La Reine."

„Het is jammer", voegde de baron er aan toe, „dat mijn broeder tot dusver al mijn waarschuwingen in den wind heeft geslagen en dat ik in dit opzicht geen invloed op hem kon uitoefenen."

„Ik heb reeds van de danseres gehoord", zei Raffles, „zij moet zeer mooi zijn."

„Al de heeren aanbidden haar", gaf baron Fervier ten antwoord.

„Welnu, baron", zei Raffles, „en hoe kunt u dan nog beweren, dat de mannen sterker zijn dan de vrouwen."

„Ik zou er ook niets tegen hebben", zei baron Rosenkrantz, „als de danseres er maar niet voor bekend stond, dat zij avonturen najaagt en gevaarlijk is."

Raffles luisterde aandachtig toe. Het ging hem als den jager, die op het spoor van een stuk wild is.

„Wat u daar zegt is zeer interessant voor mij. Kunt u mij daarover iets naders mededeelen, baron?"

De baron nam tegenover Raffles plaats en antwoordde:

„Jawel, mijn waarde lord, dat kan ik. Juist in deze club is met de danseres iets gebeurd. Hebt u den jongen graaf Hervard en baron Bissonier gekend?"

„Jawel, ik heb de heeren gekend", antwoordde Raffles. „Voor al baron Bissonier was mijn vriend, omdat hij een groote vereerder van Engelsche sport was. Hoe gaat het met den baron?"

De president antwoordde:

„Baron Bissonier leeft niet meer."

Raffles keek den ouden president verschrikt aan en vroeg:

„Leeft baron Bissonier niet meer?"

„Nee", zei baron Rosenkrantz. „Hij heeft de hand aan zichzelf geslagen. Dat heeft vijf weken geleden plaats gehad. Hij was des avonds nog vroolijk in de

club en niemand kon toen vermoeden, dat hij reeds den volgenden morgen een lijk zou zijn."

„En de oorzaak?" vroeg Raffles.

„Voor zoover ik weet, was hij zeer vermogend. Hij moet een braaf mensch geweest zijn."

„Dat was hij ook", antwoordde de baron. „Maar hij kon een van zijn hartstochten niet bedwingen."

„U maakt mij zeer nieuwsgierig; wat is er met hem voorgevallen?" vroeg Raffles.

„Hij was verliefd op de danseres", zei de baron; „op de danseres La Reine."

„Maar daarom behoefde hij zich toch niet van kant te maken!"

„Dat kunnen wij allen niet weten", zei de baron.

„Het is een feit, dat baron Bissonier verscheidene weken met haar is omgegaan; toen verliefd op haar is geworden en zich op zekeren morgen voor het hoofd schoot.

Brieven, waaruit de oorzaak van zijn dood geput kon worden, heeft hij niet achtergelaten. Maar wij allen meenen, dat de oorzaak van den zelfmoord de schoone danseres was, want" — — hij zweeg en keek naar het vuur in den haard.

Raffles, die op meer bijzonderheden wachtte, zei:

„Want? — —"

„Want graaf Hervard stierf onder dezelfde omstandigheden."

Raffles stond op en keek de beide heeren aan, die met ernstige blikken naar het vuur in de kachel keken.

Hij legde zijn hand op den schouder van den ouden president der club en zei:

„Mijneheeren, wat bent u neerslachtig. Zeg mij liever eens of graaf Hervard ook relaties met de danseres had."

Beide heeren gaven een toestemmend antwoord.

„En heeft graaf Hervard ook zelfmoord gepleegd?"

„Ja, precies als baron Bissonier," verklaarde baron Fervier.

„Nauwelijks had de eerste een eind aan zijn leven gemaakt, of graaf Hervard nam de leeg geworden plaats voor hem in, verwierf de gunst der danseres — en sloeg de hand aan zichzelf. En nu is mijn broer de uitverkorene van de Indische."

Niemand van de heeren sprak verder een woord. Uit een der naburige vertrekken van de club hoorde men het rollen der roulette-ballen; nu en dan werd er gelachen of gesproken.

Wederom opende een bediende de vleugeldeuren en zonder dat de aanwezigen het bemerkten kwam de officier van justitie Martin binnen en bleef bij de deur staan, terwijl hij de drie heeren eenige oogenblikken oplettend gadesloeg.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een danspartij in de club.

De zware tapijten maakten de voetstappen van den officier van justitie onhoorbaar en toen hij plotseling bij de heeren kwam, keken zij verschrikt op.

Monsieur Matin was sedert jaren een achtenswaardig lid van de club en de voorname aristocraten groetten hem vriendelijk.

„Ik vind, dat ge bijzonder stil zijt, mijneheeren,” zei Matin.

„Dat is ook zoo,” antwoordde baron Fervier. „Wij hadden een onaangenaam gesprek, dat ons weemoedig stemde.

Wij hebben u in langen tijd niet in de club gezien,

U hebt het zeker met dienstzaken te druk gehad?”

„Dat is zoo, mijneheeren,” zei de officier van justitie. „Ik ben tegenwoordig met strafzaken overladen, doordat een mijner collega's ziek is geworden en ik zijn diensten moet waarnemen. Het is de heer Huron, die voor den buitendienst is aangesteld en hij is ook de oorzaak, dat ik hedenavond hier gekomen ben.”

„Komt u dan hier voor zaken?” vroeg de president.

De toegesprokene maakte een buiging en antwoordde:

„Ja, mijnheer de president. Ik ben voor dienstzaken hier gekomen.”

Het gezicht van den ouden president verbleekte.

„Om 's hemelswil, er is toch niet het een of ander schandaal voorgevallen?”

Wij houden er niet van om de opmerkzaamheid van het publiek tot ons te trekken, en ik heb er nooit van gehoord, dat er ooit een schaduw op een van onze clubleden gevallen is. Zeg mij dus wat er gaande is, mijnheer de officier.”

„Ik heb u reeds gezegd, dat ik hier kom als plaatsvervanger van mijn zieker collega, monsieur Huron.

Mijn collega werkt altijd in den buitendienst en zou zeker niet in staat zijn om een onaangename tijding in de club over te brengen. Dat zou ik moeten doen.”

„Ja — maar,” zei baron Fervier, „wees zoo goed ons niet langer te pijnigen, wat is er gebeurd?”

De officier keek met een ernstig gezicht naar baron Rosenkrantz en zei:

„Ik kom van het huis van baron Rosenkrantz.”

Deze stond verschrikt op:

„Bent u in mijn huis geweest? Wat wilt u dan van mij?”

„Jawel, ik ben in uw huis geweest. Ik dacht u daar aan te treffen.”

Raffles en baron Fervier keken den ambtenaar opmerkzaam aan en lord Lister kreeg een gevoel alsof hij in het volgende oogenblik een treurspel moest bijwonen.

„En komt u in uw hoedanigheid als officier van justitie bij mij?” vroeg baron Rosenkrantz.

„Jawel, baron,” antwoordde Matin. „Uw bediende heeft mij gezegd, dat u naar de club waart gegaan en ik u hier kon vinden.

„Ik heb u iets te overhandigen,” zei Matin en tastte met zijn linkerhand in zijn rechter borstzak.

„Een dagvaarding?”

„Neen, baron, maar dit.”

De oogen van de drie heeren waren op de bruinlederen portefeuille gericht, waarop een gouden kroon was aangebracht en die door den officier uit zijn borstzak was gehaald.

Men hoorde een half onderdrukten kreet van den baron — —

„Ik moet u deze portefeuille overhandigen,” ging de ambtenaar voort en gaf de portefeuille over.

Met bevende handen nam baron Rosenkrantz haar aan.

Hij bekeek de portefeuille eenige oogenblikken en daarna de kleine gouden kroon, die daarop aangebracht was.

Met een heesche stem riep hij:

„Ik geloof, dat ik deze portefeuille ken —”

„Jawel, baron,” zei de ambtenaar, „u zult haar zeker wel kennen. Als u haar opent, dan kunt u er zich van overtuigen, dat zich daarin eenige belangrijke

papieren van uwen broeder, baron Henri Rosenkrantz, bevinden.

Er bevinden zich ook brieven, kaarten en nog meer papieren in. Ik heb ambtshalve de vrijheid moeten nemen, alles te nummeren en er mijn stempel op te zetten, overeenkomstig onze voorschriften."

Baron Rosenkrantz had de portefeuille geopend en was er dadelijk van overtuigd, dat zij het eigendom was van zijn broeder Henri.

"Mag ik u vragen, mijnheer de officier, hoe u in het bezit bent gekomen van de portefeuille van mijn broeder?"

De officier van justitie Marin zweeg en er heerschte een oogenblik stilte.

Dit was een van die zwijgende oogenblikken, waarin de menschen begrijpen, dat reeds in het volgende oogenblik een vernietigende tijding komt.

Alleen kon men nog de moeilijke ademhaling van baron Rosenkrantz hooren.

"Wees nu toch zoo goed om mij te antwoorden", verzocht hij met een zachte, bevende stem.

De heer Marin boog en men kon het hem duidelijk aanzien, dat het dezen ambtenaar moeilijk viel om te spreken.

Eindelijk keek hij baron Rosenkrantz aan en zei:

"Ik ontving de portefeuille uit de handen van uw broeder zelf."

De baron stond op en vroeg:

"Gaf mijn broeder u de portefeuille? Is hij dan gearresteerd?"

"Neen, baron. Tot mijn spijt niet."

"Tot uw spijt niet? Meent u dan dat een arrestatie een geluk is?"

"Onder zekere omstandigheden wel, baron."

"U spreekt in raadsels, mijnheer de officier. Wat is erger dan gearresteerd te worden?"

De officier van justitie Marin tastte opnieuw in zijn zak en haalde er een pakje uit, dat in papier gewikkeld was.

Hij opende het en nu zagen de heeren, dat zich daarin bevonden een gouden horloge en dito ketting, waaraan een zegelring hing, voorts een gouden armband, een diamanten ring, een broche met juweelen versierd en een zilveren ketting.

Met wezenlooze oogen keek baron Rosenkrantz naar al deze voorwerpen.

Hij kende ieder stuk.

Hij had persoonlijk het horloge en den zegelring —

een erfstuk van zijn overleden vader — aan zijn broeder Henri geschonken.

"Mijnheer de officier", zei hij, en de woorden bleven hem bijna in de keel steken, „mijnheer de officier — al deze voorwerpen zijn het eigendom van mijn broeder — spreek toch — wat is er met hem — ligt hij in een ziekenhuis?"

De ambtenaar wendde zijn oogen af, ten einde den indruk zijner woorden niet te zien.

"Baron Bissonier en graaf Hervard waren de minnaars van de Indische danseres La Reine.

Hun laatste gang was een, waarvan zij nooit zijn teruggekeerd. En nu —"

Men hoorde een kreet — wild — vreeselijk — daarna greep de baron den officier bij de schouders en riep:

"Mijn broeder?"

"Mijnheer uw broeder — —"

"Is hij dood? —"

"Hij is dood."

In het volgende oogenblik sprongen Raffles en Fervier toe, om Rosenkrantz te steunen, die anders voorover op den grond was neergeslagen.

Hij viel in onmacht. Zoowel Raffles als baron Fervier en ook de officier van justitie Marin waren zóó ontsteld, dat het hun moeite kostte, den baron naar een chaise longue te dragen en daarna door een lakei ijswater en cognac lieten brengen.

De president beefde zóó, dat hij moest gaan zitten, hij kon niet meer op zijn beenen staan.

Alleen Raffles en Marin hielden zich met den bewustelooze bezig, gieten hem cognac in de keel, besprenkelden zijn voorhoofd met ijswater en brachten hem weer tot zichzelf.

Met verwrongen gelaatstrekken richtte de baron zich op, streek zich verscheiden malen langs zijn voorhoofd en zei eindelijk:

"Vertel mij, mijnheer de officier, waar is mijn broeder?"

"Politie-agenten, die hedenmorgen om zes uur door het Bois de Boulogne patrouilleerden, vonden hem op een bank en meenden, dat het iemand was, die des nachts, van een gezelschap teruggekeerd, door de koude was bevangen en daar was ingeslapen. — Toen zij hem wilden wekken, zagen zij, dat in de sneeuw een revolver lag en dat de ongelukkige zichzelf had doodgeschoten."

"Dat is verschrikkelijk — in één woord ontzettend" steunde baron Fervier, terwijl Raffles met gespannen aandacht luisterde.

„En waar is mijn broeder nu?”

„Daarvoor kom ik bij u, baron”, antwoordde de officier van justitie. „U kunt het lijk bij mij in het hoofdbureau van politie in ontvangst nemen.”

Baron Rosenkrantz gebruikte al zijn energie, verhieft zich en zei:

„Geef mij uw arm, mijnheer de officier, breng mij naar een rijtuig en help mij, mijn broeder naar huis te brengen.”

„Dat wil ik gaarne doen”, zei Matin en hij ondersteunde den baron.

Toen de deuren achter het tweetal gesloten waren, zei baron Fervier:

„Dat is het derde slachtoffer, dat de Indische danseres op haar geweten heeft. Ik persoonlijk zag gisteravond nog den jongen baron met de danseres om elf uur naar haar woning rijden.”

„Hebt u dat inderdaad gezien, baron?” vroeg Raffles.

„Jawel”, knikte baron Fervier. „Ik maakte nog den heer Herfurth, die mij vergezelde, daarop attent en zei:

„Een gelukkige nacht.”

„En een treurige, sombere morgen,” voegde Raffles er aan toe, „nu is hij dood.”

„Ik verzoek u, mijn beste lord Westborn, om over deze geschiedenis met de overige leden van de club niet te spreken.

Een jonge bankier viert namelijk hedenavond hier in de club zijn geboortedag en dat zou het overige gezelschap den avond bederven.”

De vleugeldeuren werden geopend en de officier van justitie Matin kwam weer binnen.

„Bent u reeds terug, mijnheer de officier?” vroeg Raffles verwonderd.

„Ja, lord Westborn,” antwoordde Matin. „Ik heb den baron naar het rijtuig gebracht en hem ter begeleiding een agent meegegeven, omdat hij mij verder niet noodig had. Ik ben blij, dat ik nu eenige uren kan uitrusten.”

„Daar hebt u gelijk in,” zei baron Fervier, „ik heb hetzelfde verzoek aan u als aan lord Westborn:

Wees namelijk zoo goed om niets te vertellen van hetgeen er met baron Rosenkrantz is voorgevallen, het zou de stemming bederven. Bankier Russet wil heden, na de voorstelling in den schouwburg, zijn geboortedag hier vieren. Het is vroeg genoeg, wanneer de leden van onze club morgen de treurige zaak vernemen.”

„Goed,” zei de officier Matin. „Het zou jammer zijn, als de stemming verstoord werd, en wij kennen den jongen baron Rosenkrantz goed genoeg, dat hij zelfs zou zeggen:

Weest allen zoo vroolijk mogelijk.”

Op dit oogenblik kwam mr. Russet binnen, ging naar de heeren toe, groette hen en zei tot den president:

„Ik heb u iets te verzoeken, waarde baron. Ik heb de vrijheid genomen om een gast mede te brengen. Staat u mij toe, dat hij hedenacht aan de feestelijkheden mag deelnemen?”

„Wel zeker,” antwoordde mijnheer Fervier. „Daarvoor behoeft u mij geen verlof te vragen.”

„In dit geval wel, baron,” antwoordde de jonge bankier, „want de gast, die ik introduceeren wil, is een dame.”

„Ook daar hebben wij niets tegen,” antwoordde baron Fervier. „Bij gelegenheden zooals heden, nu gij uw geboortedag viert, worden al uw wenschen geëerbiedigd.”

„De dame, die mijn vriendin is, zal zonder twijfel den avond opvroolijken en er veel toe bijdragen, dat wij opgewekt kunnen praten.

Mijn vriendin is een der voornaamste artisten van Parijs.”

„Dat belooft veel, mijnheer de bankier,” zei baron Fervier. „Wie is deze dame?”

Mr. Russet begon te lachen. De heeren konden duidelijk bemerken, dat hij zich zeer veel liet voorstaan op zijn vriendschap met de kunstenaar.

„Het is — de u allen bekende, beroemde danseres *La Reine*.”

„Sapristi!” riep de officier van justitie, terwijl de president en John C. Raffles verwonderd naar den jongen bankier keken.

„Dan zal het hier toegaan als in den schouwburg,” zei Raffles.

De jonge Russet, die den zin dezer woorden niet begreep, maakte een buiging en zei:

„Juist, lord Westborn. Wij moeten het er dan maar voor houden, dat wij hedenavond in den schouwburg zijn.”

Hij zag de blikken van verstandhouding niet, die baron Fervier, Raffles en Matin met elkaar wisselden.

Hij bemerkte ook niet, dat de baron zijn vinger op den mond legde, waarbij hij Raffles en Matin verzocht om te zwijgen.

De president van de club wendde zich nu weer tot den bankier en zei:

„Wij beschouwen het als een groote eer de beroemde artieste in onze club te mogen zien, Wees zoo goed ons aan de dame voor te stellen.”

Mr. Russet boog en vertrok uit de salon.

Nauwelijks was hij weg of Fervier zei:

„Dat is toch zeer toevallig, mijne heeren.”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Het leven is vol verrassingen. Ik moet bekennen, dat ik er zeer naar verlang, met deze gevaarlijk dame kennis te maken.”

„Om 's hemels wil, lord Westborn”, zei baron Fervier, „wees toch op uw hoede en denk aan de drie ongelukkige slachtoffers van deze gevaarlijke schoonheid.”

„Wees onbezorgd, baron”, zei Raffles met een buiging.

„Echter”, ging de baron voort en wendde zich tot Matin, „doet deze geschiedenis bijna aan een geheimzinnige misdaad denken.”

De officier van justitie trok, als naar gewoonte, de lippen samen en zei, nadat hij een oogenblik had nagedacht:

„U hebt een vreemd oordeel over de geschiedenis, baron. Waarop berust toch uw vermoeden?”

„Ja — weet u — mijnheer de officier — de omstandigheden zijn zoo vreemd, het zou iets voor Sherlock Holmes zijn! Drie heeren uit onze club komen achtereenvolgens met deze beroemde danseres in aanraking en alle drie schieten zij zich voor het hoofd.”

„De zaak heeft wel degelijk een misdadig aanzien”, zei de heer Matin, „maar —”

Hij moest zwijgen, want de vleugeldeuren werden geopend en „La Reine” kwam, aan den arm van haar nieuwen vriend, binnen.

Raffles zag dadelijk, dat zij buitengewoon mooi was.

Een fraai gevormd lichaam met vurige oogen, een prachtige hardos en een gezicht zoo regelmatig, dat het herinnerde aan de beroemde schoonheden uit den ouden tijd.

Met een betooverend lachje stak zij de heeren haar mooie handen toe en groette hen.

Toen zij aan den officier van justitie Matin werd voorgesteld, zei zij:

„Het treft goed, dat ik kennis met u maak. Ik hoorde namelijk gisteren van den jongen baron Rosenkrantz, dat u het toezicht hebt bij de executie van den apache

Liaboef en toegangskaarten kunt afgeven voor dit interessante drama.”

„Dat kan ik doen,” antwoordde de heer Matin. „Maar ik vermoed, dat zulke vreeselijke tooneelen niets voor dames zijn.”

„Ach!” zei La Reine, „u vergist u, mijnheer de officier. Ik geloof, dat mijn zenuwen sterker zijn dan die van veel heeren.

Buitendien stel ik er als kunstnares belang in, eens een executie bij te wonen, want ik wil den indruk, dien ik daarbij ontvang, in een dans weergeven. Een dans, dien ik den dans naar de guillotine wil noemen.”

„Een eigenaardig idée,” zei Raffles. „Een dans naar de guillotine, hoe kunt u dien voorstellen?”

„O — zeer goed, lord Westborn.

Indien men mij naar de guillotine zou brengen, dan moest men mij verlof geven om den weg daarheen dansend af te leggen.

Te Petersburg zei een van mijn vereerders, van wien ik later hoorde dat hij een Russische beul was, tot mij — een man, aan wien men geen spoor van zijn ongelukkig beroep kon bemerken — dat ik een prachtige hals had om geguillotineerd te worden.”

Alle heeren keken naar den hals, waaromheen een kostbare ketting van zwarte paarlen hing.

„Ja zeker,” zei baron Fervier, „de guillotine zou uw slanken hals op „kunstzinnige” wijze doorsnijden.”

„De guillotine,” zei de heer Matin, „slaat iederen hals af. — De apache, die morgen terechtgesteld wordt, heeft een nek als een stier; maar dat zal hem niet baten.”

„Waarde heer,” zei La Reine daarop, „ik verzoek u dringend om mij toe te staan morgen de terechtstelling te mogen bijwonen!”

„Als u onder geleide komt, madame, dan zal ik het toestaan.”

De danseres keek hem aan en zei:

„Natuurlijk zal ik dat doen. De heele klub zal wel meekomen. Ik zal zoo veel heeren meebrengen als u wenscht.”

„Welnu, als u onder geleide van leden der klub komt, dan staat mijn kamer, in het paleis van justitie, waar u alles nauwkeurig kunt zien, ter uwer beschikking.”

„La Reine” reikte hem haar hand, die de officier galant kuste, waarbij zij zei:

„Ik dank u, mijnheer de officier. Dan zien wij elkaar morgen vroeg in het paleis van justitie terug.

Maar laat ons nu den geboortedag van mijn vriend vieren, want ik ben een egoïste."

Zij nam den arm van bankier Russet, terwijl baron Fervier den bediende order gaf om de deuren der eetzaal open te zetten.

Hij liet de overige leden van de klub weten, dat de tafel gereed was en spoedig daarna zaten de heeren rondom de weelderig gedekte tafel en gebruikten het souper. —

La Reine voerde bijna alleen het woord. Haar grappen en pittige opmerkingen vonden bij allen ingang.

Alle heeren, behalve Raffles en officier de Matin, maakten haar het hof.

Zelfs de oude baron Fervier, die aan haar rechterzijde zat, overstelpte haar met complimentjes.

De stemming werd weldra vroolijk en toen La Reine een roos ontbladerde, die op haar boezem stak, en in ieder der wijnglazen van de heeren een blad wierp, dat zij vooraf gekust had, bereikte de vroolijkheid haar toppunt.

Alleen Raffles en Matin bleven ernstig en terughoudend, waardoor de officier van justitie een groote achting kreeg voor den vermeenden lord Westborn.

Raffles bemerkte, dat de danseres hem nu en dan ter sluiks aankeek en dat haar mooi gelaat dan zeer ernstig werd.

Voor dat het souper geëindigd was, stak baron Fervier een toast af op den jarigen bankier Russet en zei daarbij, dat hij hen het grootste genoegen had verschaft, door de aanwezigheid van de artiste La Reine.

Daarna ging men naar de speelzaal, waar de klubleden roulette gingen spelen.

Eindelijk stond La Reine op en zei:

„Mijne heeren, laat ons nu ophouden met spelen en, als een van u muziek kent, dan verzoek ik hem een dans voor mij te spelen; het moet levendige, hartschotelijke muziek zijn en ik zal daarbij dansen à la Monte Carlo.

Dat zal voor den jarige het geschenk zijn, dat ik hem beloofd heb."

Raffles bood zich aan om te spelen. La Reine keek hem eerst uitvorschend aan en zei toen:

„Lord Westborn, ik geloof niet, dat u, die zoo koud van natuur schijnt te zijn, muziek kunt spelen, zoo als ik dat wensch"

„Dat zoudt u moeten ondervinden, madame"

Hij ging naar den vleugel en daar hij meesterlijk de piano bespeelde, luisterde La Reine met verwonde-

ring naar het spel en begon op de melodie te dansen.

Met verbazing keken al de leden van de club naar de danseres en een uitbundig succes was de belooning voor haar prestaties.

Maar zij ging naar Raffles toe, nam den bouquet rozen, dien zij op haar borst droeg en stak dien op zijn jas, terwijl zij er bij voegde:

„Ziehier mijn dank voor uw prachtig spel, u hebt meesterlijk gespeeld"

De jonge bankier Russet keek jaloersch naar Raffles en zei op scherp toon:

„U moest maar trachten met muziek uw brood te verdienen"

Dat was een belediging, die zoo duidelijk uitgesproken werd, dat al de aanwezigen pijnlijk zwegen.

Lord Edward Lister stond op, keek den bankier met een koelen blik aan en antwoordde:

„Zoo? Volgens de opvatting der Engelsche aristocraten wordt het prestige van ieder mensch verhoogd wanneer hij iets weet aan te pakken.

Ik kan mij niet voorstellen waarmede gij uw brood zoudt kunnen verdienen"

„Ik", zei mr. Russet vertoord, „ben compagnon van het bankiershuis Jaques Russet en heb het als zoodanig niet noodig, mij er op toe te leggen om mijn brood te verdienen."

Raffles wendde zich nu tot baron Fervier en vroeg: „Heeft de vader van dit jonge mensch de zaak van de firma Jaques Russet niet opgericht?"

„Ja zeker, lord Westborn", antwoordde de gevraagde.

„Dan neemt de jonge bankier een verkeerde houding aan. Hij mag misschien in de keuze van zijn vader voorzichtig geweest zijn, maar zeker nog niet voorzichtig genoeg, want zijn vader is geen aristocraat."

„Mijnheer!" riep de bankier woedend.

Raffles keek hem minachtend aan en antwoordde: „U bedoelt zeker lord Westborn!"

Aan de woorden waarmede u mij toegesproken hebt, kent men uw afkomst reeds!"

De danseres, die tot nu gezwegen had, zag in, dat het gesprek een verkeerde wending kreeg en zei:

„Mijnheeren, strijdt toch niet. Monsieur Russet schijnt te veel gedronken te hebben. Hij vergeet, dat hij, die mijn vriend is, verplicht is om voor het genot, dat uw prachtig spel ons verschaft heeft, dankbaar te zijn.

En nu mijne heeren, iets anders:

Ik noodig u allen uit om mij morgen vroeg, bij de

terechtstelling van den apache Liaboef te begeleiden. „Wie van u gaat mede?”

Op aller gezichten was een soort van verlegenheid te lezen. Niemand beschouwde de zaak als een grap.

Eindelijk meldden Raffles en baron Fervier zich aan en gaven aan al de overigen een teeken, van zich bij hen aan te sluiten.

Hiermede eindigde de soirée en de danseres liet zich door bankier Russet naar huis brengen.

Maar Raffles, de president van de club, en de officier van justitie Matin bleven nog napraten over den grooten invloed, dien de Indische op alle mannen scheen te oefenen.

„Ik ben nieuwsgierig,” zei Raffles, „of de kunstnares reeds iets weet van den dood van haar laatsten vereerder, den jongen baron Rozenkrantz”.

„Dat geloof ik wel,” zei de officier, „ik vroeg bankier Russet, hoe het kwam dat hij, nadat hij weken lang te vergeefs naar de gunst van de dame gedongen had, eindelijk juist heden zijn doel bereikt heeft.”

„En wat zei hij?”

Raffles was zóó nieuwsgierig, dat hij de sigaret, die hij juist had aangestoken, niet verder rookte.

„Hij zei,” antwoordde Matin, „dat hij dezen voormiddag een uitnodigingskaart van La Reine had ontvangen, waarin zij hem mededeelde, dat zij er zich over verheugen zou, hem bij zich te zien.

Als u nu alles bedenkt, mijne heeren, dan zal het u nu wel duidelijk zijn, dat de danseres het oude spreekwoord huldigt:

„De koning is dood, leve de koning!”

Raffles keek peinzend voor zich.

„U zult wel gelijk hebben, mijnheer de officier, ik stel er intusschen veel belang in, om het geheim te ontdekken waarin de zelfmoord van baron Rosenkrantz schijnt gehuld te zijn.”

„Bemoei u daar liever niet mee,” zei baron Fervier, „het zou slecht voor u kunnen afloopen.”

„Dat is ook mijn meening,” voegde Matin er aan toe.

Maar Raffles zei:

„Ik voel mij altijd gedrongen om mij met zulke zaken in te laten.”

Daarmede eindigde hun gesprek en verlieten zij ook de club.

DERDE HOOFDSTUK.

De terechtstelling van den Apache.

Het liep tegen zes uur in den morgen.

In de straten van Parijs heerschte nog een diepe duisternis, toen de officier van justitie Matin op zijn bureau kwam, waar de commissaris van den nachtdienst voor zijn schrijftafel zat te werken.

Beide heeren groetten elkander vriendschappelijk en de commissaris zei:

„U komt tamelijk vroeg, mijnheer; uw dienst begint eerst om zeven uur.”

„Dat is zoo,” antwoordde Matin. „Maar ik was tot vijf uur in de club, en toen was het de moeite niet meer waard om te gaan slapen.

Ik heb een bad genomen, ontbeten, en voel mij nu frisch en wel. Is er tijdens den nacht iets bijzonders voorgevallen?”

„Niets van belang. Alles naar gewoonte. Geen groote misdaden.”

De officier trok zijn overjas uit, terwijl de commissaris opstond en zich gereed maakte om te vertrekken.

Het hooge, breede venster, dat van groene gordijnen voorzien was, bevond zich links van het schrijfbureau.

Nu en dan hoorde men door dit venster doffe hamerslagen.

Terwijl Matin aan het schrijfbureau zat, luisterde hij naar het kloppen en zei:

„Ze zijn zeker reeds bezig het schavot op te richten?”

„Ja, sedert twee uur heb ik het genoeg, het geklop te hooren.”

„Het is buiten zóó koud,” zeide Matin, „dat het afgeslagen hoofd van Liaboeuf zeker wel weer op den romp zal vastvriezen.”

„Vandaag benijd ik u uw dienst niet, mijnheer de officier.”

„Dat wordt ook al gewoonte,” antwoordde Matin, die reeds tien jaar langer in dienst was dan de ander.

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde de commissaris.

„Maar ik zeg nog eens dat ik voor zooiets niet geschikt ben.”

Na deze woorden gaf hij Matin de hand en vertrok.

Matin werkte een half uur aan de stukken, die op het bureau lagen, gaf eenige bevelen aan zijn ondergeschikten en stak daarna een sigaar op.

De dienstdoende agent kwam binnen en gaf een kaartje aan den officier.

Verbaasd las Matin:

„Baron Charles Rosenkrantz!”

Wat zou die, op zoo'n vroeg uur, van hem willen?

Hij gelastte den agent om dien heer bij hem te brengen.

Onmiddellijk daarna kwam baron Rosenkrantz binnen en dadelijk viel den officier het wanhopige gelaat van den bezoeker op.

Nadat de heeren elkaar gegroet hadden zei Matin:

„Ik verwonder mij er over, baron, u zoo vroeg bij mij te zien, waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken?”

Baron Rosenkrantz, die, vermoeid als hij was, op de canapée, die dicht bij het schrijfbureau stond, was gaan zitten, antwoordde:

„Ik heb den ganschen nacht doorgebracht aan de baar van mijn overleden broeder.

Het is vreeselijk, mijnheer, als men een van zijn geliefde bloedverwanten voor altijd verliest. Men kan het zich bijna niet voorstellen. Men kan het niet gelooven, dat de overledene zijn oogen nooit meer kan openen en nooit weer iets zal zeggen.

Tevergeefs heb ik den ganschen nacht een antwoord gezocht op de vraag:

Broeder, waarom hebt ge mij dit aangedaan? Waarom zijt gij gestorven? Het is een vreeselijk geheim, dat ik niet kan oplossen.”

„Misschien een plotselinge krankzinnigheid, baron.”

„Niet mogelijk, mijnheer de officier. Nooit zijn er in mijn familie gevallen van krankzinnigheid voorgekomen.

Mijn broeder Henri was een levenslustig jong mensch, had geen hartstochten en leefde soliede,

Er waren dus geen redenen voorhanden om de hand aan zich zelf te slaan. En toch —'

Matin, die innig medelijden met den baron had, trachtte hem te troosten.

Maar te vergeefs.

„Ik kom bij u, om van u het geheim gewaar te worden,” vervolgde de baron.

„Ik ben gaarne bereid om met alles wat in mijn macht is, u van dienst te zijn.”

„Ik vermoed, dat de oorzaak van den dood mijns broeders alleen te zoeken is bij de danseres La Reine.

Mijn broeder is het derde slachtoffer. Bedenk dat, mijnheer de officier! Eergisteravond bracht ik mijn broeder persoonlijk in mijn auto naar den schouwburg en heb hem niet meer levend terug gezien.

Het staat vast, dat hij met de danseres in gezelschap is geweest en het is zonder twijfel dat hij van haar onmiddellijk den dood is tegemoet gegaan, precies zoo als baron Bissonier en graaf Hervard.”

„Dat is zoo,” zei Matin. „Ik geef toe, dat zulks zeer toevallig is, maar zie niet in, dat er een misdaad is gepleegd.”

„Lord Westborn heeft mij eens in de club gezegd, dat er misdaden zijn, die niet onder het bereik van de strafwet vallen. Misdaden, die zoo geraffineerd zijn en zoo boven alle menschelijke berekening, dat de wetgevers er machteloos tegenover staan.

Zulke misdaden kunnen alleen wij menschen, buiten de wet om, straffen.”

„Zeker, baron, er zijn zulke misdaden en wat lord Westborn gezegd heeft, is voor ons criminalisten de eigenschap van een beroemd Londensch persoon, van een zekeren lord Lister.

Lord Westborn zal als Engelschman dien man wel kennen en zeker wel gehoord hebben, dat hij zijn daden steeds richt tegen degenen, die misdaden begaan, welke wij volgens de wet niet kunnen straffen en van uit dit oogpunt beschouwd zijn de daden van lord Lister volstrekt geen misdaden, maar veeleer zeer gewenschte strafmiddelen.”

„Wat u daar zegt, mijnheer de officier, is zeer interessant voor mij. Is het u bekend of deze lord Lister reeds met eigen hand de straf aan een dergelijken misdadiger heeft toegediend?”

„Dat niet,” antwoordde de officier, „voor zoover ik weet heeft lord Lister gedurende zijn geheelen levensloop nog nooit een druppel menschenbloed vergoten.”

„Dan zal hij daartoe zeker nog nooit de gelegenheid gehad hebben.”

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde de officier en

keek baron Rosenkrantz weer eens zeer ernstig aan. Deze scheen in gedachten verzonken en keek naar den vloer.

Matin trachtte de gedachten van zijn bezoeker te raden. — Wat zou de baron wel in zijn schild voeren?

Plotseling keek deze op en zei:

„Wat gebeurt er met iemand, die uit een rechtmatige vijandschap, iemand om het leven brengt?”

„Dat is een vraag, baron, die ik u niet dadelijk kan beantwoorden. Ik geloof intusschen niet dat hij wordt vrijgesproken.”

„Maar wel dat hij op het schavot komt?”

„Dat ook niet, baron. Men zou hem waarschijnlijk, wegens verzachtende omstandigheden, levenslang naar Cayenne verbannen.”

„Dat is gemeen,” zei de baron. „Wat moet zoo iemand daarginds, tusschen die zware misdadigers, doen?”

Matin haalde de schouders op en antwoordde:

„Voor hen bestaat in Frankrijk geen andere straf.”

„Welnu, dan was hij wel verplicht de hand aan zich zelf te slaan. Maar dan zou zoo iemand — waarvoor in het wetboek geen straf is bepaald, twee menschenlevens op zijn geweten hebben. Dat is zoo verkort mogelijk.”

Matin keek den baron scherp aan en zei:

„Ik geloof, uw bedoeling te raden, baron. U hebt het plan, u te wreken.”

De baron stemde dit toe.

„Ik waarschuw u, baron! Ge kunt er niet van overtuigd zijn, dat de persoon, die ge treffen wilt, inderdaad de schuldige is.”

„Daarvan ben ik overtuigd, mijnheer en voor dat het middernachtelijk uur geslagen heeft, zal ik mijn broeder gewroken hebben.”

De officier van justitie ging naar den baron toe en zei:

„Ik wil u een voorstel doen.”

„En dat is?”

„Geef er mij uw woord van eer op, baron, dat ge uw plan niet eerder ten uitvoer brengt, tot dat ik u zeg, dat ge zich niet vergist. Dan, maar ook dan alleen, moogt ge uw eigen rechter zijn.”

De baron keek eenige oogenblikken voor zich, stond daarna op, reikte den ambtenaar de hand en zei:

„Goed! Ik geef u mijn woord van eer, dat ik zoo lang zal wachten.”

„Begeef u nu ter ruste, baron; ge hebt daaraan behoefte.”

„Ik gevoel mij inderdaad zeer vermoed.”

Matin begeleidde den baron tot aan de deur van het paleis van justitie en toen hij daar afscheid van hem nam, kwam lord Westborn, die echter door baron Rosenkrantz niet werd opgemerkt.

Matin en lord Westborn gingen naar het bureau en nu vertelde Matin van het bezoek van baron Rosenkrantz.

„Ik heb mij voorgenomen,” zei Raffles, alias lord Westborn, „om het geheim van de danseres gewaar te worden.”

„Hoe wilt ge dat aanleggen?”

„Dat weet ik zelf nog niet,” antwoordde de lord, „maar ik hoop het te vinden.

Wat is dat voor een geklop, dat ik daar hoor?”

„Men richt het schavot op.”

„Mag ik de gordijnen wegschuiven?”

„Zeker, lord Westborn.”

Raffles ging naar de vensters, schoof de gordijnen ter zijde en keek naar het plein.

De lantaarns en electriche lichten brandden nog, maar reeds kwamen aan de rechterzijde van het plein nieuwsgierigen aanloopen en een afdeeling soldaten, die met de politie het terrein moesten afzetten, kwamen aan en stelden zich in positie.

De guillotine stond als een smalle poort op een ruw podium van hout. Op eenigen afstand stonden de stoelen gereed voor de rechters, die tegenwoordig moesten zijn en een tafel, die met de Fransche vlag bedekt was.

Dat was de plaats voor den officier van justitie, die de terechtstelling mede bijwonen moest.

Vooraan op het schavot stond een heer met een cylinderhoed op, die door Matin werd aangeduid als de scherprechter van Parijs — monsieur Deibler.

Eenige knechts stonden naast hem en nu zag Raffles, dat de scherprechter het touw van de valbijl onderzocht, om zich er van te overtuigen, of alles goed in orde was.

Vlak achter de guillotine stond de doodkist met zaagsel reeds gereed, waarin, na de executie, het lichaam van den terechtgestelde neergelegd wordt — het hoofd voor de voeten.

Terwijl Raffles en de officier van justitie naar het plein keken, werd de deur geopend en de danseres kwam aan den arm van bankier Russet binnen, vergezeld door baron Fervier en een half dozijn leden van de club.

De kunstnares sprak vroolijk en schertsend, alsof zij een blijspel moest bijwonen, terwijl de heeren van

de club, behalve Raffles en de officier, met bleek gelaatstrekken bij haar stonden.

„Wanneer begint de terechtstelling? Moet men nog lang wachten?” vroeg madame La Reine, en haalde uit een foudraal een met juweelen bezetten tooneelkijker te voorschijn.

„De korte geschiedenis zal binnen eenige minuten beginnen.”

„Korte geschiedenis is een prachtige uitdrukking,” zei de danseres lachend.

„Ja, madame; de voltrekking duurt niet lang, integendeel, zoo kort als maar mogelijk is.”

De Indische ging naar het venster en liet zich door den officier de constructie van de guillotine uitleggen.

Gedurende dit gesprek werden de lantaarn uitgedraaid en een onaangenaam schemerlicht was nu op het plein zichtbaar.

Nu hoorde men het geluid van een klok en Matin deelde mede, dat de veroordeelde thans zijn laatsten gang deed uit de gevangenis van het paleis van justitie.

Men hoorde het dof gerommel der trommels, de deur van het gerechtsgebouw werd geopend — de rechterlijke ambtenaren kwamen naar buiten en namen plaats op de stoelen bij de guillotine.

Men kon duidelijk zien, dat de heeren, ofschoon zij in hun pelsen gewikkeld waren, bibberden van de koude.

Het tromgeroffel werd nu duidelijker gehoord en nu kwam de veroordeelde, die alleen gekleed was in een hemd en dunne broek, met de handen op den rug geboid, te voorschijn.

„O mijn hemel, wat moet die arme kerel koud zijn,” zei de danseres.

„Aangenaam zal hij zich wel niet gevoelen, madame,” zei Raffles. „Hij zal misschien wel blij zijn, dat hij weldra niets meer van de kou voelt.”

Een schel gefluit werd er gehoord, toen de veroordeelde naar de tafel van den officier van justitie gebracht werd.

„Dat doen zijn vrienden,” verklaarde Matin, „het zijn ook apachen, die hem toonen willen, dat zij aanwezig zijn.”

Nauwelijks had het gefluit opgehouden of de geboeide, een groot, breedgeschouderd man, trok zijn schouders op, liep op den naastbijstaanden ambtenaar toe en stootte hem voor de borst, zoodat hij op den grond viel.

Een woest alarm verhief zich.

Opnieuw werd er hevig gefloten, het publiek drong

vooruit, de soldaten moesten de kolven van hun geweren gebruiken, terwijl de veroordeelde, in weerwil van zijn geboeide handen, als een razende met de agenten, die hem begeleidden, worstelde.

De agenten waren hem niet meester geworden, als de bedienden van den scherprechter niet waren toesprongen.

Met vereende krachten sleepte men hem naar de guilotine.

De veroordeelde begon nu vreeselijk te brullen. Het volk werd woedend. — Een weerzinwekkend tooneel.

Nu had men hem op het blok vastgebonden — nog eenmaal hoorde men Liaboeuf brullen — toen viel de valbijl, sneed het hoofd af en de „korte geschiedenis” was afgeloopen.

Er heerschte gedurende eenige oogenblikken een doodelijke stilte onder de volksmenigte, daarna hoorde men nog eens het woedend gefluit — een luid gebrul — de bevelen der officieren — en de terechtgestelde werd in de lijkstap gelegd en zoo spoedig mogelijk verwijderd.

De danseres had dit gruwelijk tooneel met wijd opengesperde oogen gevolgd.

Naast haar stonden Raffles en de officier van justitie. —

De overige heeren hadden niet naar het treurige schouwspel gekeken, maar stonden met bleeke gezichten bij het schrijfbureau, of waren op de kanapee blijven zitten.

Toen de heer Matin in zijn vertrek terugkwam, zei bankier Russet tot hem:

„Mijnheer de officier, hebt u hier soms een glas wijn bij de hand?”

„Om 's hemels wil, geen wijn,” zei baron Fervier. „Maar als ge een glas cognac hadt — —”

„Daarmede kan ik u tot mijn spijt niet dienen,” zei Matin. „Dan moet ik de heeren verzoeken naar het een of ander café te gaan.”

Nu wendde de danseres zich tot bankier Russet en zei:

„U schijnt zeer zwakke zenuwen te hebben, waarde vriend en dat schijnt ook het geval te zijn met de andere heeren van de klub.

Alleen lord Westborn” — zij wendde zich tot Raffles en maakte hem haar compliment — „heeft de eer van u allen tegenover mij, een vrouw, opgehouden! Ik

houd van zulke mannen met sterke zenuwen en daar ik groote appetijt heb, verzoek ik u om met mij te gaan ontbijten.”

Maar niemand van de heeren scheen daartoe lust te gevoelen.

De danseres lachte en amuseerde zich daarover.

Op eens echter ging Raffles naar haar toe en zei:

„Het zal een eer voor mij zijn, met u te mogen ontbijten.”

Bankier Russet, die jaloersch was, vatte moed en zei:

„Sta mij toe, lord Westborn, u er opmerkzaam op te maken, dat ik de eer zal hebben, Madame te begeleiden.”

„Pardon,” antwoordde de danseres, „deze eer kan ik alleen uitdeelen. Ik moet tot mijn spijt van het genoeg afzien, met u te ontbijten. U hebt immers wel gehoord, dat lord Westborn met mij medegaat.”

Bankier Russet beet zich op de lippen en antwoordde:

„Moeten deze woorden een afscheid beteekenen?”

„Ja,” antwoordde La Reine koud.

Daarop wendde zij zich tot Raffles:

„Ik verzoek u, mij uw arm te geven, lord Westborn.”

Vóórdat zij heenging, nam zij beleefd afscheid van Matin en toen zij vertrókken was, gingen de overigen eveneens heen.

Bankier Russet had zich echter voorgenomen om lord Westborn bij de eerste gelegenheid uit te dagen; hij was de laatste, die den officier van justitie verliet; maar voordat hij heenging, zei hij:

„Mijnheer de officier, ik ben van plan om met lord Westborn te duelleeren.”

Matin begon te lachen.

De zaak leek hem te bespottelijk, omdat hij zich niet kon voorstellen, dat de bankier zooveel moed had om te durven duelleeren.

„Monsieur Russet,” zei hij, „u maakt zeker gekheid; ik geloof niet, dat u het wagen durft om met lord Westborne, die officier bij het leger geweest is, te duelleeren.

Laat dat maar gerust achterwege.”

Maar in weerwil van dezen vriendschappelijken raad behield de ijverzucht van bankier Russet den boventoon en besloot hij, om direct naar een gelegenheid te zoeken, Raffles uit te dagen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het wonder van den fakir.

Nadat de danseres met Raffles ontbeten had, verzocht zij hem of hij haar wilde vergezellen bij het doen van eenige inkoop en gaf zij hem tegelijkertijd on-dubbelzinnig te kennen, dat zij liefde voor hem gevoelde, hetgeen hij wel vermoed had.

Raffles wakkerde deze liefde aan. Alleen daardoor hoopte hij den sleutel in handen te krijgen van het geheim, dat de oorzaak van den dood der drie aanbidders van de danseres was.

De laatste inkoop, dien zij deden, was in een bloemenwinkel, waar madame La Reine persoonlijk een lijkkrans voor baron Rosenkrantz bestelde.

„Van wien weet u, madame,” vroeg de lord, „dat baron Rosenkrantz dood is?”

De danseres lachte en antwoordde:

„Dat heb ik waarschijnlijk eerder geweten dan iemand anders in geheel Parijs.”

Raffles keek verwonderd op en wist niet, wat hij van deze openhartigheid moest denken.

Zij bemerkte zijn gemoedsstemming.

„Ik zie, dat u zich verwondert, lord Westborn. Pah!” — zij knipte met de vingers — „de dans is uit, het spel was ten einde, en dan wordt bij elk menschenleven, precies als op het tooneel, het gordijn neergelaten.”

„Zeer juist, zeer juist, madame” — stemde haar begeleider toe — „doch niettemin bewonder ik de koelbloedigheid, waarmede u over een geval spreekt, dat ons heeren van de club bijzonder trof.”

„En waar zij om zekere redenen te laf waren, om met mij over te spreken. Ik heb mij er kostelijk over vermaakt, dat geen der heeren ook maar niet een enkel woord met mij over den dood van mijn laatsten aanbieder gesproken heeft. Het was in een woord van beide kanten komediespel.”

„Zonder twijfel, mevrouw — maar ik geloof, dat het van den kant der heeren van de club alleen een gevoel van kieschheid was, dat wij ons tegenover u niet over den dood van onzen welbekenden baron Rosen-

krantz wilden uitlaten. Wij vreesden, uw kalmte te verstoren.”

„U hadt volstrekt mijn kalmte niet verstoord. Ik sta geheel en al buiten deze zaak.”

„Dat zie ik wel. Doch ik kan mij niet voorstellen, waarom u onverschillig omtrent den dood van den baron Rosenkrantz bent. Wij heeren van de club verkeerden, zooals wel te begrijpen is, in groote opgewondenheid.”

„En verstonden het toch meesterlijk, die opgewondenheid te verbergen.”

„Dat ligt aan de opvoeding, mevrouw.”

De danseres keek hem met haar groote, zwarte oogen doordringend aan, en Raffles trachtte met zijn scherpen blik haar te hypnotiseeren, wat hem reeds verscheidene malen met andere menschen gelukt was, om haar zodoende ondergeschikt aan zijn wil te maken. Doch voor den eersten keer leed zijn kunst schipbreuk.

De Indiaansche begon te lachen, liet hem eenige seconden haar prachtige tanden zien, en zei:

„Mijn vriend, gij vergist u; tegenover de behendigheid van u, Europeanen, ben ik door een Indisch meester gewapend.”

Raffles vroeg verwonderd:

„Welke behendigheid bedoelt u, madame?”

„Ach! — lord Westborn. Doe toch niet alsof ge niet precies weet wat ik bedoel. Ge probeerdet mij zoo even te... hypnotiseeren!”

Raffles kreeg voor de eerste maal in zijn gansche leven een gevoel van onzekerheid. En om aan het gesprek een andere wending te geven, zei hij:

„U spraakt daar zoo juist van een Indisch meester. Waart u reeds in Indië?”

„Natuurlijk,” lachte de danseres „waarom twijfelt u daaraan? Het staat zelfs op het programma.”

„Ja,” antwoordde de lord, „er staat dikwijls een dergelijke aanbeveling op het programma, zonder dat het altijd waarheid bevat.”

„U zult bij mij thuis de waarheid van mijn woorden zien.”

„Wenscht u, dat ik u naar huis begeleid?”

„Jawel, en wel na het theater. Wij zullen nu afscheid van elkander nemen en wat gaan rusten. Want ik moet vanavond optreden. Daarvoor moet ik frisch zijn. Doch na afloop van het theater verzoek ik u, mij daar af te halen, en dan bij mij thuis een kop thee te drinken.”

„Zoo als u het beveelt, madame.”

Hij bracht de danseres naar een auto; galant kuste hij de hem aangeboden hand, en eenige seconden later stond hij alleen op den boulevard.

Diep in gepeins verzonken over het zeldzame vraagstuk, dat de kunstenaar hem opgaf, ging hij naar huis.

Nog eenmaal dacht hij over de verschillende punten na, die hem het avontuur in een zeldzaam licht deden schijnen.

Ten eerste: de zelfmoord van de drie minnaars der danseres — ten tweede: haar zoo openhartige bekentenis, dat zij van den dood van baron Rosenkrantz wist en daarover zeer onverschillig sprak — verder, dat het hem niet gelukt was, haar te hypnotiseeren, en vóór alles, dat zij het had opgemerkt en het hem openhartig had medegedeeld.

In welke raadseelen was deze vrouw gehuld?

Zij bezat een duivelsche schoonheid. Zij was zóó betooverend, dat geen man haar weerstand kon bieden en zij de meesten tot haar slaven maakte. —

In het hotel, waar Raffles woonde, wachtte Charly Brand met groot ongeduld zijn vriend en was reeds door zijn lang uitblijven bevreesd geworden, dat hem het een of ander ongeluk was overkomen.

Vóórdat Raffles zich ter ruste begaf, vertelde hij hem van de merkwaardige gebeurtenis en besloot zijn verhaal met de woorden: „Ik geloof, beste Charly, dat ik een avontuur beleef, dat tot het zeldzaamste van mijn leven zal behooren.”

Des avonds haalde de lord de danseres van het theater af en reed met haar in een rijtuig naar huis.

Toen hij de woning der danseres betrad, kon hij zich werkelijk verbeelden in Indië te zijn.

Kostbare tapijten, met zijde geborduurd; prachtige Indische meubels, zachte zijden kussens, wapens schitterend van juweelen, trokken door verblindende schoonheid en wonderlijken vorm het oog van den toeschouwer.

Achter een ouderwetsche, kostbare bronzen vaas zat een oude Indiër met een witten baard neergehurkt en welriekende kruiden bevonden zich in een bronzen bekken.

Een fijne reuk verspreidde zich daardoor in het vertrek.

„Dat is Bhima, mijn fakir,” met deze woorden stelde de danseres den ouden man voor en klapte driemaal in de handen, waarop uit een zijvertrek een jong, Indisch meisje vlug en zacht naar binnen sloop en volgens Indische gewoonte voor haar meesteres neerknielde, den zoom van haar kleed kuste en vroeg:

„Wat beveelt mijn gebiedster?”

„Ik verlang je diensten. Neem dezen heer zijn pels en hoed af.”

Met een slaafsche gehoorzaamheid nam het meisje den pels van Raffles af en verdween er mede.

Nu wendde zich de danseres tot haar gast en zei:

„U moet mij verontschuldigen, mijn vriend, ik wil het mij wat gemakkelijk maken. Gedurende den tijd, dat ik mij ga verkleeden, zal mijn fakir Bhima u een wonderschoon sprookje vertellen en u daarmee den tijd verdrijven.

En dan staan er ginds op het rooktafeltje sigaretten, die sultan Abdul Hamid mij bij mijn laatste optreden in Konstantinopel schonk. Binnen eenige minuten ben ik weer bij u.”

Met een verleidelijk lachje verliet zij het vertrek, en Raffles was met den fakir alleen.

Hij kon de oogen van den ouden man niet zien, omdat deze ze gesloten had.

Nadat de lord in de zachte kussens neergezakt was en een sigaret had aangestoken, stond de fakir van zijn plaats op, boog driemaal voor den gast, en ging toen, met de beenen over elkander geslagen, op het tapijt neerhurken.

Hij had een vreemdsoortige Indische harp op de knieën en begon nu wonderlijke accoorden te tokkelen.

Het was een muziek, waardoor men in slaap werd gewiegd en die als narkotine op de zintuigen werkte. En toen vertelde de fakir bij de muziek het volgende sprookje:

„Vreugde heerschte bij het gansche volk in het land van koning Duriodhana. Een meisje, zoo zoet als suiker, was in de stad gekomen, mooier dan de lotusbloem, schitterender dan de heerlijkste edelgesteenten. En Duriodhana ontvlamde voor haar in liefde en sprak:

„Ge maakt op den koningstroon een bedelaar van mij, indien ik u niet aan mijn zijde kan hebben. Zeg mij, hoe gij heet!”

„Ik heet Raihana en ben een Oostindische danseres!”

„Dans dan voor mij, en ik zal u het kostbaarste

geven, wat mijn land bezit — en dat ben ik zelf.”

Toen begon de danseres te lachen en zei:

„Ik verlang geen rijkdom, ik verlang geen macht — ik verheug mij niet met den man, die mij, nadat zijn liefde verkoeld is, weer verlaat!”

En Duriodhana zwoer:

„Mijn liefde is heet als de zon. Mijn liefde is on-
indig als de stroomen van den Ganges. Voor een kus
van u doe ik heldendaden.”

Toen begon Raihana te dansen. En haar dans be-
koorde den koning zoo, dat hij bijna zinneloos werd.
En Duriodhana riep:

„Spreek, wat verlangt ge, waarmede kan ik u mijn
liefde bewijzen?”

Met een zachte stem zong Raihana: „Dien man wil
ik liefhebben, die, zonder dat hij mij ooit liefkoosde,
voor mij in den dood gaat.”

Toen greep Duriodhana zijn zwaard en riep: Jij
schoonste beeld, dat de goden geschapen hebben, jij
bovennatuurlijkste danseres, die ooit haar slanken voet
op dezen bodem zette, voor je oogen wil ik sterven!

En door zich zijn zwaard in het hart te stooten,
doodde Duriodhana zich.

De danseres legde zijn hart in een zijden sluier en
liet zich met dit hart op een brandstapel van rozen-
hout verbranden.

Zoo beminde de koning de danseres en zoo stierven
beiden.”

Raffles had de laatste woorden niet meer gehoord.

In gepsinzen verzonken, alsof hij zijn denkvermogen
verloren had, staarde hij op een sprookjesachtig beeld
dat plotseling als achter een rozenrooden sluier kwam
opduiken. Het was de danseres, die in het vertrek, dat
in een Indisch landschap herschapen was, dansend ge-
baren maakte om haar te volgen.

En nu was het beeld verdwenen, de fakir zong de
laatste noten — daar trad uit de zijkamer de danseres
in een wit wollen met zijde gearneerde peignoir. —
Raffles wreef zich de oogen, alsof hij niet goed gezien
en zich vergist had.

Toen brachten de woorden der schoone vrouw hem
weer tot zich zelf.

„Het heeft lang geduurd, lord Westborn. Doch
gij hebt u hopenlijk niet verveeld? —

Ik heb door mijn dienstmeisje thee en koffie laten
zetten. Wij willen nu te zamen een kop koffie drinken
en daarbij wat babbelen.”

De jonge slavin volgde met een zilveren theeblad,

waarop zich de dranken bevonden, en zette het op hef-
vergulde tafeltje voor den bezoeker neer.

De fakir Bhima was echter opgestaan en had het ver-
trek verlaten.

„U hebt prachtig gedanst, madame,” begon nu de
lord. „Ik weet niet, hoe ik u voor dit genot bedan-
ken zal.”

De kunstnares begon te lachen:

„U zegt, lord Westborn, dat ik gedanst heb?”

„Jawel, mevrouw, een prachtige Indische dans, en
wel in een landschap, dat als theater was ingericht
en dat ik nog nimmer ergens zoo mooi gezien heb. Men
kon bijna het bewegen der bloemen en bladeren her-
kennen. Wilt u mij niet het geheim verraden, op welke
manier u dit theater-effect hebt verkregen?”

De danseres begon luidkeels te lachen: „Ik verzeke-
u nogmaals, lord Westborn, dat ik niet gedanst heb.”

„Veroorloof mij, mevrouw, ik heb mij in geen geval
vergist. Ik heb dit alles duidelijk voor mijn oogen
gezien. Ik zou er voor het gerecht op durven zweren.”

„Ik begrijp het, lord Westborn — mijn fakir Bhima
heeft u gehypnotiseerd en een beeld vertoond, dat niet
bestaat.”

Raffles was versteld.

Het was de eerste maal in zijn leven, dat hij een
wilskracht had leeren kennen, die sterker was dan de
zijne.

„Van waar hebt u dezen fakir?”

„Hij is mijn slaaf,” lachte de danseres.

„Uw slaaf?”

„Jawel, mijn slaaf. Ik kreeg hem van mijn Indi-
schen minnaar ten geschenke. Pardon — ik vergis mij
— de vorst van Indrabad geloofde het recht te hebben,
mij volgens de wetten van zijn land als zijn recht-
matige vrouw te beschouwen.

Ik was ook nooit uit Indië weggekomen, wanneer
de vorst niet gestorven was; daardoor heb ik de vrij-
heid teruggekregen. Ik nam den fakir Bhima en het
jonge Indische dienstmeisje als mijn bedienden mede.

Geloof mij, lord Westborn, ik heb zooveel macht over
deze twee, dat, wanneer ik tot Bhima zeg: Kom hier,
en laat je door mij het hoofd afslaan, hij het zonder
aarzelen zou doen. Het is eigenlijk erbarmelijk. Ik heb
een hond, een bastaard van een tijger en een dog —
een merkwaardige kruising — doch de hond laat zich
niet slaan.

Ja, ik geloof bepaald, dat hij mij zou verscheuren.
Hij geeft mij het bewijs, dat honden somtijds meer
karakter bezitten dan menschen.”

„Dat bestrijd ik, madame.”

De danseres begon spottend te lachen.

„Tot nu toe hebben alle menschen mijn verlangens ingewilligd.”

„Allen?”

„Allen, lord Westborn!”

Raffles rekte zich uit. In zijn oogen flikkerde weer de oude gloed, de blik, waarmede de dierentemmer het hok der wilde beesten binnentreedt. Hij voelde het, dat hij zijn kracht weer had teruggerekregen. En de danseres bemerkte de macht van zijn blik en vernederde zich.

„Misschien bent u de eerste man, lord Westborn, die sterker is dan ik, omdat gij geen vriendschap voor mij gevoelt. U schijnt zeer koelbloedig te zijn; een echte Engelschman.”

„Ik ben er zeker zeer trotsch op, madame, dat ik niet tot die mannen behoor, die ten gevolge van hun hartstocht zonder hun wil de slaaf van een vrouw worden.

Ik behoor niet tot de klasse van baron Rosenkrantz — Bissonier en Graaf Hervard. Dat zijn in mijn oogen zwakke bloeden.”

De oogen der danseres fonkelden, en terwijl zij haar met brillantringen versierde hand op den arm van Raffles legde, sprak zij:

„Ik wist, toen ik u voor den eersten keer zag, dat u anders bent, lord Westborn! Deze mannen verachtte ik ook.”

„En toch waren het uw vrienden?”

De danseres trok haar mooie schouders op, een minachtende trek vertoonde zich om haar mond, en zij antwoordde:

„Mijn hemel, ja! Dat wil zeggen: geen vrienden, in de ware beteekenis van het woord. Ik was slechts de minnares van deze mannen. En zij gevoelden zich gelukkig door mij.”

„En werden ongelukkig,” voegde Raffles er aan toe.

De danseres keek hem verbaasd aan, verscheidene seconden rustten haar oogen op haar bezoeker, daarna sprak zij:

„Ongelukkig? — ik geloof het tegendeel, zelfs zeer gelukkig.”

„Maar — madame — deze jonge lieden sloegen de hand aan zich zelf.”

„Ja” — antwoordde de danseres, de woorden langzaam uitsprekend — „zij moesten dit doen.”

„Moesten zij dit doen?”

Deze woorden klonken zeer verwonderd.

De mooie vrouw, die tot nu toe tegenover haar gast had gezeten, stond op en nam vlak naast hem op de zijden kussens plaats,

Raffles bemerkte de warmte van haar lichaam, den heerlijken geur van haar haar, en een fijn, bedwelvend parfum, dat zij bij zich droeg.

„Ik wil u dit verklaren, lord Westborn”, begon zij met zachte stem, „het is duidelijk, dat mijn woorden u zeer geheimzinnig moeten toeschijnen.

Dus hoor mij aan:

Ik ben in Petersburg geboren, mijn moeder was een Française of een Spaansche. Ik heb dit nooit van haar gewaar kunnen worden. Zij was danseres aan de Keizerlijke Opera en verwierf door haar schoonheid de vriendschap en liefde van de machtigste mannen van Rusland.

Mijn vader heb ik nooit gekend, en ondanks mijn aanhoudend verzoeken vertelde mijn moeder nooit iets betreffende zijn persoon.

Een rampzalig geheim sloot haar den mond. — Van mijn negende jaar af kreeg ik les bij den Keizerlijken balletmeester en werd opgeleid tot danseres.

Toen ik tien jaar was, trad ik voor het eerst op en van toen af leerde ik de brutaliteit der mannen kennen en begon hen vreeselijk te haten — — —

U weet wel, lord Westborn, dat wij danseresen niets anders zijn dan een kostbaar speelgoed voor de rijke heeren.

Men leert ons kennen, men noodigt ons uit, men soupeert met ons — enfin, een banknoot van duizend roebel, een juweelen ring en dan wordt men tot slavin gedegradeerd. Tot slavin van de hartstochten der mannen, die ons gekocht hebben.”

„Ik weet, madame”, zei Raffles, „dat het een treurig lot is.”

„Ja, een zeer treurig lot, lord Westborn. Vooral wanneer men als jong meisje iets anders en beters had verwacht.

Mijn eerste minnaar was een jong Russisch garde-officier, dien ik hartstochtelijk lief had en die mij reeds na korten tijd verklaarde:

„Mijn kind, je bent mij onverschillig geworden, — hier heb je nog een bankbiljet van duizend roebel, adieu — — — — —”

De borst der danseres ging hijgend op en neer, toen zij zich dezen tijd weer herinnerde. Raffles kon duidelijk op haar gelaat de smart zien, die de herinnering haar veroorzaakte.

Daardoor kreeg hij genegenheid voor haar en maakte een diep medelijden zich van hem meester.

Hij zag, dat zij de waarheid gesproken had; dat was geen komediespel. Hij zelf kende veel ongelukkige

actrices, die het precies zoo was gegaan als de mooie danseres.

„De haat, die de wreedheid van mijn eersten minnaar mij inboezemde, werd door mijn moeder nog grooter gemaakt en ik werd woedend, toen zij mij vertelde, dat alle andere mannen net zoo zouden gehandeld hebben. —

„Wij hebben het geld van onze minnaars noodig, mijn kind,” zei mijn moeder, „en daarom moeten wij ons zoo duur mogelijk verkoopen —”

De danseres balde de vuisten. Haar gelaat nam een dreigende uitdrukking aan:

„Ik heb mijn moeder toen vervloekt, omdat zij mij zulk een beroep had laten leeren. Maar later ben ik weer kalm geworden en dacht, dat dit beroep toch nog beter was dan nog één schandelijker.

Toen mijn moeder stierf, was ik zestien jaar. Op dien leeftijd had ik reeds zóóveel ondervinding opgedaan, als een eerste cocotte.

Ik ging toen met een impresario een tournée maken en kwam over Moskou naar Konstantinopel en ging van daar naar Indië.

In Indië werd de vorst van Indrabad op mij verliefd en dit was de eerste man, die mij om mijn hand vroeg.

Ik had dezen man de voeten wel willen kussen — want hij was het, die mij mijn eer teruggaf. Ik zou daar zeker gebleven zijn als vorstin van Indrabad, wanneer niet — na een huwelijk van nauwelijks twee jaar — de vorst op een tijgerjacht was verongelukt.

Na zijn dood erfde ik zijn groot vermogen en dit stelt mij in staat om vorstelijk te kunnen leven.

Ik bezit een kasteel in Zuid-Frankrijk, een villa aan de Riviera, een kasteel aan den Bosporus en uitgestrekte landerijen in Indië.”

„Vergeef mij, madame,” zei Raffles, „maar dan begrijp ik niet waarom u altijd nog het beroep van danseres uitoefent.”

De schoone vrouw begon luidkeels te lachen, haar oogen schoten stralen en met haar rechterhand, waaraan Raffles een onschatbaren diamant zag fonkelen, pakte zij Raffles zóó stijf vast, dat het hem pijn veroorzaakte.

„Het is de wraak, lord Westborn — de heerlijke wraak, die ik thans tegen de mannen kan uitoefenen, tegen de mannen, die mij, evenals mijn vorige minnaars, ook nu nog brutaliseeren willen.”

„Dat is mij niet duidelijk genoeg, madame.”

„Zie, mijn vriend, ik wilde zeggen dat het nu nog precies zoo is als destijds. De voorname, rijke heeren

komen en denken in mij een speeltuig te hebben, dat zij met geld betalen kunnen. Vroeger had ik hun geld noodig — vroeger *moest* ik het wel nemen — maar nu” — zij begon weer te lachen — „nu lach ik mijn kwelduivels uit. In hun dwaasheid kunnen zij mij niets weigeren, als ik een belooning van hen vraag.”

„En deze belooning is?”

Het gezicht van de danseres kreeg de uitdrukking van een steenen Medusa. Haar oogen fonkelden.

Zij antwoordde:

„Zoodra ik zie, dat mijn aanbidder zijn hartstochten niet meer beheerschen kan, zeg ik tot hem: „Mijn vriend, je kunt over mij beschikken en al het geluk, dat je je voorstelt, genieten, als je mij er je woord van eer opgeeft, dat je, na dat geluk gesmaakt te hebben, de revolver neemt en te mijner eere de hand aan je zelf wilt slaan.”

Raffles hield den adem in; deze bekentenis had hij niet verwacht.

„Tot nog toe, lord Westborn, hebben alle mannen hun woord van eer gehouden. Maar ik had zoo gaarne gewild, dat er één onder hen geweest was die het niet had gedaan, een, die bij mij gekomen was, mij misschien mishandeld had en mij had toegeroepen:

„Nee, ik kan het niet doen, ik bemin je te hartstochtelijk. Den man, die dit had gedaan, zou ik misschien liefgehad hebben.”

Er ontstond een langdurig stilzwijgen.

Eindelijk bood Raffles der danseres een sigareet. Zij nam die en stak haar op.

Daarna keken beiden zwijgend vóór zich — —

Raffles nam nu en dan een teug koffie en was eindelijk in zóóver weer meester over zichzelf, dat hij tot de kunstenaar zei:

„Ik heb u volkomen begrepen, madame. U hebt veel overeenkomst met de vlam van een kaars, waarin de motten den dood vinden.”

„Laat ons nu over iets anders spreken, lord Westborn,” antwoordde zij. „Vertel mij eens iets van Engeland, waar ik nog nooit geweest ben. Weet u wel, dat in dat land een man woont dien ik tot dusverre slechts uit de couranten ken en die, naar mij voorkomt, de ware ridderlijkheid in persoon is?”

„Bedoelt u koning Edward?”

„Nee,” zei de danseres lachend, „maar u hebt zeker wel van hem gehoord. Het is een voormalig lord, die avonturier geworden is; maar geen avonturier zooals men dien wel meer leert kennen, maar een eigenaardig soort.

Men kan hem gerust den vorst van alle avonturiers noemen — zijn naam is John C. Raffles. Hij is onverschrokken en steeds bereid de zwakken te helpen, iemand die groote kapitalen bezit, die hij voor weldadige doeleinden besteedt.

De grootste instellingen van liefdadigheid heeft hij gesticht. Ik ben van plan om naar Londen te reizen, en dien man te leeren kennen."

"Het zal u zeer moeilijk vallen, madame, dien man te vinden. Den geslepensten detectives is het niet mogelijk zijn verblijf uit te vorschen."

"Maar ik heb mij stellig voorgenomen, hem te leeren kennen. Door mijn verblijf in Indië ben ik tot de overtuiging gekomen, dat, wanneer iemand iets wil, hij het ook bereikt."

"U zegt daar iets, waarmede ik het volkomen eens ben."

"Ja, lord Westborn, ik heb door mijn wilskracht tot dusverre *alles* bereikt wat ik wilde."

Raffles stond op, keek de danseres aan en zei:

"Madame — ik stel vertrouwen in u, evenals u in mij. Ben ik de eerste man, wien u het geheim over den dood van uw vereerders hebt bekend gemaakt?"

"Ja, lord Westborn. U bent de eerste."

"Wel," zei Raffles, "dan wil ik u eveneens mijn vertrouwen schenken. — De man, dien u in Engeland wilt zoeken, lord Edward Lister, bijgenaamd John C. Raffles, staat hier voor u —"

De mooie oogen der danseres werden onnatuurlijk groot; over haar gelaat kwam een uitdrukking van geluk en vreugde; zij uitte een jubelkreet, zij sprong op, legde haar handen op de schouders van haar gast, keek hem met vroolijken blik aan en zei:

"Ja, u bent het — mijn inwendige stem heeft mij niet misleid, ik heb er sedert jaren naar verlangd u te zien."

"En als ik nu eens misleid had, madame, en het *niet* ben."

"Neen, u hebt niet gelogen, John Raffles. Ik ben er vast van overtuigd, dat u de waarheid hebt gesproken."

Ik heb u nu een voorstel te doen. Ik weet, dat u den armen, zieken en *allen* menschen, die ellende moeten verduren, hulp verschaft en daarom heb ik u een verzoek te doen:

Mijn vermogen is groot genoeg om velen van deze ongelukkigen te kunnen helpen, — ik stel dat fortuin geheel en al te uwer beschikking, als u mij toestaat om met u samen weldadigheid te kunnen uitoefenen."

Raffles wist eerst niet, wat hij daarop moest antwoorden; maar hij zag, dat zij het eerlijk meende.

Hij maakte haar handen zacht van zijn schouders los, geleidde haar naar de kanapee en zei:

"Geef mij eenige dagen bedenktijd, dan zal ik u mijn antwoord geven. —"

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een ontmoeting op leven en dood.

Eenige dagen later verkondigden groote aanplakbiljetten, dat de beroemde danseres „La Reine” voor de laatste maal zou optreden en dan voorgoed van het tooneel zou afscheid nemen.

De heeren van de club spraken daarover en baron Fervier zei tot Matin:

„Ik geloof, dat het besluit der danseres in verband staat met haar kennismaking met lord Westborn. — In den laatsten tijd ziet men hem van des morgens tot des avonds in gezelschap van deze dame. Men spreekt er zelfs van, dat lord Westborn van plan is met haar te trouwen.”

De leden van de club begonnen het voor en tegen van dit huwelijk te bespreken.

Matin zei:

„Dat zou iets zijn, mijne heeren, wat ik niet verwacht had; doch wat mij zeer aangenaam zou zijn.”

Op dit oogenblik kwam baron Rosenkrantz binnen.

Nadat hij de heeren gegroet had, zei hij tot Matin:

„Ik kom juist voor u in de club, mijnheer de officier; ik zou namelijk van u gaarne willen weten of het waar is dat lord Westborn met de danseres La Reine gaat trouwen?”

Matin haalde de schouders op.

„Alleen lord Westborn kan u dat beantwoorden, baron. Maar — de lord komt daar juist aan.”

Raffles was binnengekomen en aller oogen vestigden zich op hem.

Hij had de laatste woorden van den officier van justitie gehoord en vroeg baron Rosenkrantz:

„Waarover wenscht u nadere inlichtingen, baron?”

De oude baron nam een militaire houding aan en antwoordde:

„Ik stel er belang in om te weten, of u voornemens zijt, met de danseres La Reine te trouwen.”

„Ik weet niet, baron, wat u het recht geeft om u met mijn zaken te bemoeien.”

Raffles had deze woorden eenigszins scherp uitgesproken.

„Ik ben niet verplicht u daarover een nadere opheldering te geven, lord Westborn.”

„Welnu”, zei Raffles, „dan zijn wij quitte. Overigens” — hij keek den baron scherp aan — „vind u mij ieder oogenblik bereid om de eer der dame te verdedigen.”

Baron Rosenkrantz, die nog altijd zijn opgewondenheid niet beheerschen kon, antwoordde op bitteren toon:

„Ik geloof bepaald, lord Westborn, dat u de eenige bent, die de eer van haar durft te verdedigen. —”

„Dat is zoo”, riep de jonge bankier Russet, die jaloersch was op zijn mededinger. „Men moest wel krankzinnig zijn, als men het voor de eer van zulk een vrouw opnam!”

Na deze woorden heerschte er een diep stilzwijgen. Ieder voelde de diepe belediging.

Zonder een woord te spreken ging Raffles naar den jongen bankier toe en nog vóórdat deze zich verdedigen kon, had Raffles hem een slag in het gezicht gegeven.

Raffles wendde zich daarop tot baron Rosenkrantz, wierp hem zijn visitekaartje voor de voeten en zei:

„Ook u, mijnheer, zal ik, omdat u mij beledigd hebt, mijn getuigen zenden.”

Daarop maakte de lord een buiging voor baron Fervier en den heer Matin en ging heen.

„Alle respect!” riep baron De Bifore, — „lord Westborn is dapper! Ik weet, dat baron Rosenkrantz een zeer goed schutter is!”

„Van bankier Russet weet ik nog niet of hij in staat is, een wapen te kunnen hanteeren.”

De bankier, die doodsbleek was geworden, trachtte zijn angst achter een lachje te verbergen.

„U zult zien, baron De Bifore, dat ik in het hanteeren van een pistool niet bij baron Rosenkrantz achter sta.”

Een der bedienden kwam nu binnen en overhandigde baron Fervier en den heer Matin ieder een kaartje.

Raffles had hen verzocht, bij hem te komen, omdat hij hen wilde vragen zijn secondanten te zijn.

Beide heeren vertrokken. —

Nadat zij met Raffles alles hadden afgesproken, kwamen zij terug en verzochten baron Rosenkrantz en bankier Russet, hen de namen van hun secondanten op te geven, omdat lord Westborn er op aandrang, dat het duel binnen vier-en-twintig uur zou plaats hebben."

"Dat doet mij leed," zei baron Rosenkrantz.

"Ik heb morgenavond nog iets te doen dat onmogelijk uitstel kan lijden en daarom kan het duel niet vóór overmorgen vroeg plaats hebben."

"Dan zal ik trachten, de zaak tot zoolang uit te stellen," zei baron Fervier, "en ik stel voor, dat de beide duels op dezelfde plaats en het zelfde uur zullen geschieden."

"Dat is mij zeer aangenaam," antwoordde de bankier en wendde zich tot den jongen graaf Trilbon, met het verzoek om hem als secondant bij te staan.

De vroolijke stemming was in de club voor dezen avond verdwenen.

De meeste heeren gingen reeds vroeg naar huis en toen baron Rosenkrantz wilde vertrekken, zei Matin tot hem:

"Wees zoo goed nog eenige oogenblikken te blijven, baron. Ik heb nog iets met u te spreken."

Beide heeren gingen weer zitten en de officier van justitie zei toen:

"Ik geloof te weten, welke ernstige zaken u morgen nog in orde maken wilt en waarom u het duel met lord Westborn tot overmorgen hebt uitgesteld. Ik waarschuw u, baron! Ik herhaal u nogmaals, dat de danseres, volgens mijn meening, niet direct schuldig is aan den dood van uw broeder.

Daar lord Westborn met de dame gaat trouwen, is het niet meer noodig dat u revanche wilt nemen. Laat den doode rusten, baron."

"Mijn waarde heer," gaf baron Rosenkrantz ten antwoord, "ik verzoek u niet te trachten mij van mijn voornemen af te brengen, want juist omdat de danseres waarschijnlijk de vrouw van lord Westborn wordt, gevoel ik mij genoodzaakt te handelen zooals mijn broer zou gedaan hebben, indien hij nog leefde."

Toen Matin inzag, dat hij met den baron niet verder kon komen, brak hij het gesprek af en nam zich in stilte voor baron Rosenkrantz gedurende de eerstvolgende vier-en-twintig uur door zijn agenten te laten bespieden, opdat hij niet in staat zou zijn den aanslag, dien hij beraamd had, uit te voeren.

Den volgenden morgen zocht hij lord Westborn op.

Nadat Matin dezen zijn vrees omtrent baron Rosenkrantz had meegedeeld, werd de lord ongerust en zei:

"Jeder hier te Parijs vergist zich, als hij meent dat ik met de danseres wil trouwen. Het is niets anders dan innige vriendschap, die ik voor haar gevoel.

Buitendien vergist baron Rosenkrantz zich, als hij denkt dat hij wraak moet nemen op de danseres. Doe mij het genoegen en zoek den baron op en zeg hem, dat ik hem op mijn eerewoord verzeker, dat zijn broeder slechts voor het door hem genoten geluk een hoo-gen prijs betaald heeft, namelijk door zijn leven daarvoor op te offeren."

De officier van justitie Matin keek Raffles aan en antwoordde:

"U ligt daar den sluier van het geheim der danseres ineens voor mij op. Daaraan zou ik nooit gedacht hebben. Ik zal nu trachten, baron Rosenkrantz van zijn voornemen af te brengen."

"En ik zal er voor zorgen," zei Raffles, "madame La Reine te behoeden voor een aanslag van den baron."

Na een handdruk namen de heeren afscheid en een half uur later bevond de heer Matin zich voor het paleis van baron Rosenkrantz.

"Het spijt mij", zei de portier, "de baron is een uur geleden in een auto op reis gegaan en komt eerst over eenige dagen terug."

"Dat is jammer", antwoordde de heer Matin; "ik had den baron noodzakelijk moeten spreken."

Toen Matin op zijn bureau terugkwam, vond hij daar de beide agenten, wien hij had opgedragen, den baron te bewaken.

Zij verontschuldigten zich en beweerden, dat het hun onmogelijk was geweest, de opdracht uit te voeren, omdat de baron waarschijnlijk bemerkt had, dat zij hem bewaken moesten en zich daarom met zijn auto aan hun oogen had onttrokken.

Een half uur later ontving de officier van justitie Matin een brief van baron Rosenkrantz, waarin deze het volgende schreef:

Waarde heer officier van justitie!

Ik dacht wel, dat ge u over mij ongerust zoudt maken. Ik verzoek u om uw agenten voor andere doeleinden te gebruiken en blijf met vriendschappelijke gevoelens,

Uw

BARON ROSENKRANTZ."

ZESDE HOOFDSTUK.

Een gevaarlijke dans.

De kleedkamer, die de danseres in het Wintercircus te Parijs in gebruik had, was eerder een salon dan een theaterkleedkamer te noemen.

Bij haar laatste optreden hadden al de ontelbare vereerders haar prachtige bloemstukken gezonden, en deze vulden het vertrek, zoodat er bijna geen ruimte voor de stoelen overbleef, waarop eenige bijzonder geestdriftige vereerders op het verschijnen der kunstenaars zaten te wachten.

Een bejaarde Belgische hertog, de prins van Luxemburg, was daar aanwezig, ook baron Fervier, de officier van justitie Matin en eenige leden van „de club”.

„Weet u, waarde officier”, zei de oude Belgische prins, „u hebt toch een goed geheugen, weet u niet wat ik vergeten heb?”

„Het spijt mij, hoogheid”, antwoordde Matin, „doch met den besten wil zou ik u dit niet kunnen zeggen.”

„Ik heb een fabelachtig slecht geheugen. Voor alles kan ik geen getallen onthouden. Die vergeet ik steeds. Ook vergeet ik namen, en dan — en dan — dat heb ik ook reeds vergeten wat ik wilde zeggen — Ha — nu valt het mij toch weer in.”

„Dat is zeer prijzenswaardig, hoogheid,” zei Matin.

„Ja — ja — nu heb ik het. Ik beloofde eenige maanden geleden aan onze groote kunstenaars La Reine een jongen hond uit Dalmatië. Graaf Caubier had een teefje uit Dalmatië, en ik vernam destijds — dat er binnen eenige weken kleine hondjes zouden geboren worden. Wees zoo goed een theaterbediende te ontbieden. Die kerel kan den graaf telefoneren.”

De officier van justitie voldeed aan den wensch van Zijne Hoogheid en spoedig daarna trad een bediende binnen.

„Hoor eens, Jean,” zei hij, „telefoon eens naar graaf Caubier of hij al jonge honden heeft; zijn telefoonnummer kunt ge in het boek vinden —”

„Zeer goed, hoogheid.”

De bediende ging heen en keerde reeds na eenige oogenblikken terug. Hij zei:

„Het spijt graaf Caubier zeer, maar hij heeft geen jonge honden.”

„Ach, ik heb mij vergist, het is niet graaf Caubier, Het is baron De Bifore. — Weet u, baron Fervier, hoe de veearts heet, die de beesten van baron Bifore behandelt?”

„Ik meen — dat het dokter Durand is.”

„Goed. Dan zullen wij dokter Durand vragen. Die zal het wel weten, of de jonge honden al geboren zijn.”

Na eenige oogenblikken kwam de bediende weer binnen en zei:

„Hoogheid, dokter Durand laat u weten, dat het beest van baron De Bifore eerst over veertien dagen jongen krijgt.”

„Dat is jammer! Ik had het aan onze groote kunstenaars beloofd. Hoor eens, Jean, vraag nu nog aan den dokter, of hij dat zaakje niet bespoedigen kan. Ik heb nog hedenavond een jongen hond nodig.”

„Neem mij niet kwalijk,” zeide heer Matin, „maar dat is immers onmogelijk. Zijne hoogheid heeft zeker de natuurlijke historie over de dieren niet geleerd.”

„Ja — ja — u zult wel gelijk hebben, mijnheer de officier. Een mensch kan ook niet alles leeren.”

Op dit oogenblik kwam de danseres, gevolgd door Raffles, binnen en groette de heeren met de meeste liefvalligheid.

Raffles en de oude vorst hadden elkander voor het eerst te Parijs ontmoet.

Maar voor lord Lister was de vorst geen vreemdeling meer, want hij had hem verscheidene jaren geleden in Ostende leeren kennen en hem door een truce een portefeuille met 50.000 francs afhandig gemaakt.

La Reine had niet veel tijd, want zij had de gewoonte om eerst eenige minuten, vóórdat zij moest optreden, in den schouwburg te komen.

Met behulp van een kleedster maakte zij toilet. En

toen zij in een Indisch costuum bij de heeren kwam, zei Zijne Hoogheid tot haar:

„Ik verzoek u, hooggeachte dame, mij toe te staan om u hedenavond een souper aan te bieden. Ik hoop, dat u dat niet zult weigeren.”

De danseres wees naar Raffles en zei:

„U moet dat aan lord Westborn vragen, u kunt dat met hem overleggen en moet mij verontschuldigen, omdat ik naar het tooneel moet.”

Zij groette hem, en ging heen, gevolgd door den officier van justitie Matin en baron Fervier.

Zijne Hoogheid was met Raffles alleen gebleven.

„Hoor eens — lord — lord —”

„Westborn,” zei Raffles.

„Zeer juist, lord Westborn —” Zijne Hoogheid zette het lorgnet op en bekeek Raffles van het hoofd tot de voeten.

„Hm —”, zei hij op langzamen toon, „u komt mij zeer bekend voor, lord Westborn.”

„U mij ook, Hoogheid,” antwoordde deze.

„Als u niet lord Westborn waart, dan zou ik geneigd zijn u voor iemand te houden, die mij eens in Ostende mijn portefeuille heeft afgestolen. Die geleek precies op u, maar hij heette niet Lord Westborn, en omdat u wel Lord Westborn heet, kunt u dien schurk niet zijn.”

„Daarin hebt u volkomen gelijk, Hoogheid.”

„Een treffende gelijkenis dat verzeker ik u!

Zeg mij eens, hebt u misschien een tweelingbroeder? Of heeft uw vader misschien een natuurlijk kind, waarvan u niets weet? Zulke dingen komen er meer voor.”

„Ik weet daar niets van, Hoogheid.”

„Heet u inderdaad Lord Westborn? Kunt u mij dat bewijzen?”

„Jawel, Hoogheid,” zei Raffles lachend, „hier is mijn visitekaartje.”

Zijne Hoogheid nam het kaartje aan, bekeek het door zijn lorgnet en zei:

„U hebt gelijk, Lord Westborn. Ik dank u wel voor dit bewijs, het is voor mij afdoende. Indien u mij dadelijk uw kaartje had gegeven, dan had er bij mij geen misverstand kunnen ontstaan.”

Op dit oogenblik kwam Charly Brand binnen, die door Raffles naar den schouwburg gestuurd was, ten einde hem dadelijk te kunnen mededeelen, wanneer baron Rosenkrantz daar ook mocht verschijnen.

„Excuseer mij, Hoogheid,” zei Raffles en hij vroeg Charly Brand wat er gaande was.

„Hij is er, zei Charly.”

„Wanneer is hij gekomen?”

„Zoo even —”

„Waar zit hij?”

„In de nabijheid van het tooneel, loge links.”

Toen Raffles de deur van de kleedkamer opende, kon hij aan de beweging van het publiek bemerken, dat de danseres juist was opgetreden.

Hij moest, om van het tooneel in de schouwburgzaal te komen, een vrij grooten omweg maken.

Hij zag wel in, dat hij daar niet vroeg genoeg meer kon komen, om baron Rosenkrantz te verhinderen een aanslag te plegen.

Achter de tweede coulisse zag hij den officier van justitie Matin staan.

„Baron Rosenkrantz is hier in den schouwburg, loge links”, fluisterde hij hem toe.

„Is Rosenkrantz in den schouwburg?” vroeg Matin.

„Jawel, mijnheer; het werd mij zoo juist medege-deeld. Ik vrees, dat hij een misdaad wil begaan.”

„Dat wil hij zonder twijfel”, fluisterde de officier van justitie en wierp een blik naar het tooneel, waarop de danseres La Reine stond.

De officier bedacht zich slechts eenige oogenblikken; daarna riep hij den lord toe:

„Volg mij!”

Het publiek keek verbaasd op, toen plotseling twee heeren op het tooneel verschenen en de officier van justitie aan iemand, die in de linkerloge zat, toevoegde:

„In naam der Fransche republiek arresteer ik u!”

Een hoonend gelach was het antwoord.

De heer, die naar zijn kleeding te oordeelen tot een der voornaamste standen moest behooren en het roode lint van het Legioen van Eer op de borst droeg, stond op en tastte met zijn hand in den borstzak.

Het publiek begreep nog niet, wat er gaande was, toen Raffles met één sprong in de loge van baron Rosenkrantz kwam en dezen op den grond wierp.

Oogenblikkelijk ontrukte hij hem de revolver en stak die bij zich.

„Ellendige lomperd”, riep de baron, „je zult mij morgen vroeg hiervoor revanche geven!”

De officier van justitie Matin en eenige politie-agenten kwamen nu ook in de loge.

„Wat wilt ge toch van mij?” riep baron Rosenkrantz en keek den officier woedend aan.

„U wordt er van verdacht een aanslag te willen plegen op het leven der danseres”.

„U bent gek!” riep de baron.

„U moet toestaan, dat ik uw zakken onderzoek om te zien of daar ook een wapen verborgen is.”

Maar Raffles zei dadelijk tot den officier:

„Daarnaar zult u vergeefs zoeken, mijnheer. Ik heb hem het wapen reeds ontnomen.”

Thans begon het orkest weer te spelen, ten einde het publiek gerust te stellen.

La Reine begon weer te dansen.

Niemand van het publiek wist, wat er gebeurd was.

Allen dachten, dat er een misdadiger gearresteerd was.

Toen de danseres weer in haar kleedkamer kwam, omhelsde zij den lord.

„Wat heeft die lord Westborn toch een buitengewoon geluk”, was de meening van allen.

Nadat de kunstenaars zich weer verkleed had, gingen allen naar een der voornaamste restauraties, waar Zijn Hoogheid het afscheidssouper aanbood.

Eerst tegen den morgen nam men afscheid van elkander.

Toen Raffles weer in zijn hotel kwam, nam hij een bad, omdat hij na eenige uren met zijn tegenstanders duelleeren moest.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een vreemd duel.

De morgenschemering brak aan en wierp het eerste licht over de straten en pleinen van Parijs, toen eenige rijtuigen langs de eenzame lanen van het Bois de Boulogne reden, totdat zij bij een open terrein stilhielden.

Dat was de plaats, waar het duel zou plaats vinden en die door de secondanten gekozen was.

Ook de tegenpartij, baron Rosenkrantz en bankier Russet, verschenen weldra met hun secondanten.

Nadat de gewone formaliteiten waren in acht genomen en een laatste poging tot verzoening door allen was afgewezen, stelden de secondanten den afstand vast en nadat ook dit geschied was, zouden Raffles en bankier Russet het eerst duelleeren.

De kleine bankier beefde als een blad en maakte in zijn wit overhemd den indruk van een schooljongen.

Raffles had als de beleedigde partij het eerste schot te doen.

Even koelbloedig als gewoonlijk, tilde hij op commando der secondanten zijn wapen op en richtte dit een oogenblik — er knalde een schot door de morgenstijte, een lichte rookwolk steeg op en nu zagen de secondanten, dat het pistool, dat bankier Russet in zijn hand had gehad, door den kogel, dien Raffles had afgeschoten, verbrijzeld op den grond was gevallen.

De bankier was nu zonder wapen.

Men overhandigde hem een ander pistool.

Bankier Russet legde op Raffles aan en schoot.

Zooals men wel vermoed had, vloog de kogel eenige meters te hoog in de nabijzijnde boomen.

Nogmaals nam Raffles zijn pistool ter hand; hij besloot nu om zijn tegenpartij een souvenir te geven en schoot hem dwars door het rechteroor.

Hij had zich dit mikpunt juist uitgekozen, omdat de jonge bankier buitengewoon groote ooren had.

Deze verwonding was voldoende, om den getroffene met een kreet van smart op den grond te doen vallen.

Kermend van pijn schreeuwde hij:

„Ik sterf — ik sterf!”

Het duel tusschen den lord en bankier Russet was hiermede afgelopen.

Maar nu trad een gevaarlijker tegenpartij, baron Rosenkrantz, op.

Uit zijn oogen sprak een onverholen haat tegen Raffles en toonde aan, dat er nu op leven en dood zou gestreden worden.

Het was nu noodig voor Raffles, om met allen ernst op baron Rosenkrantz aan te leggen.

Maar juist nu scheen zijn hand te beven, want nadat hij geschoten had, zag hij duidelijk, dat de kogel door het haar van zijn tegenpartij was gevlogen, zonder dezen te treffen.

Evenmin hij als een der overige heeren had er op gelet, dat op dit oogenblik een auto met razende snelheid was aangekomen, waaruit de officier van justitie en de danseres sprongen om zich naar de plaats van het duel te spoeden.

De secondanten telden — een! — twee! —

Baron Rosenkrantz hief kalm zijn pistool in 'de hoogte, Raffles zag duidelijk, dat hij nauwkeurig mikte — hij wist, dat baron Rosenkrantz voor een der beste schutters bekend stond en dacht reeds dat dit het laatste oogenblik van zijn leven zou zijn.

„Drie!” — riepen de secondanten, als teeken dat de baron kon schieten.

En thans — de hand van den baron richtte plotseling het wapen dat op Raffles gericht was, eenige centimeter ter zijde — het schot knalde en oogenblikkelijk volgde een angstkreet! —

Allen keken verschrikt naar de richting vanwaar de kreet gekomen was en zagen de danseres, door bloed overstroomd, in de armen liggen van den officier van justitie Mañin.

De kogel van baron Rosenkrantz had haar in het midden van het voorhoofd getroffen.

„Halt mijne heeren!” riep Raffles, toen de secon-

danten en doktoren er heen wilden snellen, „het duel is nog niet afgelopen!

Bemoei u later met deze dame.

Het is nu weer mijn beurt om te schieten.”

Allen, die bij het duel tegenwoordig waren, gingen nu weer naar hun plaatsen terug.

Nogmaals hoorde men de woorden — „één — twee — drie”, Raffles nam zijn pistool, legde op den baron aan — het schot weerklonk — baron Rosenkrantz stak zijn beide armen uit en stortte voorover in de sneeuw.

Toen de doktoren bij hem kwamen, zagen zij dadelijk, dat de kogel door de linkerwang in de hersens was gedrongen en de baron dood was.

Raffles spoedde zich nu met de doktoren naar de danseres.

De heer Matin had haar op zijn mantel op de sneeuw neergelegd en de doktoren onderzochten de wond.

La Reine had de oogen gesloten en ademde moeilijk, terwijl het bloed langzaam over het schoone gezicht liep.

In de diepste stilte stonden allen om de gewonde heen, totdat de arts zei:

„Mijne heeren, madame kan van geluk spreken. De kogel is niet in de hersens gedrongen, maar in het voorhoofdsbeen blijven zitten.

Als er geen complicaties bij komen, dan zal de gewonde binnen eenige weken genezen zijn.”

De officier van justitie Matin vertelde Raffles intusschen:

„Madame La Reine liet mij per telegraaf bij zich aanbieden. Bankier Russet had haar een afscheidsbrief geschreven en haar daarin het duel medegedeeld.

Dat had bijna haar leven gekost, want ik zag duidelijk, dat het schot, waardoor zij getroffen is, door baron Rosenkrantz in de grootste koelbloedigheid gelost werd.

Ik geef u den raad, lord Westborn, om zoo spoedig

mogelijk Parijs te verlaten, want volgens onze wetten moet men u straffen.”

„Wees onbezorgd, waarde heer Matin”, zei Raffles, „Ik was dat toch reeds van plan”.

Vier-en-twintig uur later zat aan het ziekbed van de danseres een Indische bediende, in wien niemand den verkleeden Raffles herkend zou hebben.

Door zijn goede verpleging werd de toestand der patiente niet erger en na verscheiden weken was de zieke in zoo verre hersteld, dat zij naar de Riviera reizen kon.

De officier van justitie Matin, die haar uit belangstelling liet bespieden wist zeer goed van de aanwezigheid van Raffles, maar liet dezen stilletjes zijn gang gaan.

Toen de danseres volkomen genezen was, nam haar vriend afscheid van haar en reisde, in weerwil van haar smeeken, naar Londen terug.

Hij wilde zich door geen vrouw laten binden.

Maar zij nam zich voor om dezen man, die zijn leven voor haar in de waagschaal had gesteld, toch aan zich te binden en volgde hem naar Londen.

Daar zou zij in het vervolg wel dikwijls in de gelegenheid komen om hem te ontmoeten.

Met haar geld trachtte zij in het vervolg zoo te handelen, als hij gewend was te doen, door zoo veel mogelijk de liefdadigheid uit te oefenen en weldra werd ook de schoone vrouw door duizenden armen geprezen, omdat zij hen in hun ellendige woningen kwam bezoeken en met raad en daad bijstond.

Maar Raffles zei tot Charly Brand:

„Al mijn wenschen worden hier in dit ondermaansche vervuld. Maar het schijnt, dat ik voor één zaak niet geboren ben”.

„En dat is?” vroeg Charly met belangstelling.

„Om mij in het huwelijk te begeven”.

Tusschen de leeuwen.

Het was een van die heerlijke morgens, zooals men ze alléén in de tropen kent.

Het gloorde in het oosten, de zon verrees aan den hemel, wierp haar eerste stralen over het dal en bracht leven in de woeste bosschen.

Op de heuvels was het doodstil. Slechts aan den oever van de rivier, een zijtak van de Sabaki, was het levendig.

Langs de diepe buigingen van den stroom fladderden bonte vogels tusschen het riet en een vierkante kop en het gladde lichaam van een nijlpaard vertoonde zich.

Met moeite bewoog zich de kolossus naar den oever en gapend opende zich de geweldige muil, die twee rijen breede, gele tanden vertoonde.

Plotseling hoorde men het in het struikgewas kraken en een donker lichaam keerde zich snuivend naar alle kanten. Het was een rhinoceros, die daar gekomen was om zijn dorst te lesschen.

Van de naburige rots kwam een troep apen, de jongen op de ruggen der wijfjes; ook zij zochten het koele water op.

Slanke antilopen draafden naar den oever, leschten in haast hun dorst en joegen verschrikt op de vlucht, toen zij een krokodil bemerkten, die met zijn staart in het water sloeg.

Aan de bochten der rivier liepen purperkleurige flamingo's en op een der riffen stond een groote maraboet op één poot en keek als een wijsgeer naar het stille water.

Op een der rotsen, die wel twintig meter boven den waterspiegel reikte, rustten twee mannen, die in hun uiterlijk veel van elkander verschilden.

Zij schenen eerst pas ontwaakt te zijn. De een, die blijkbaar een Europeaan was, droeg khaki-kleeding en moderne wapens. Inplaats van den gewonen tropenhelm, had hij een hoed met breeden rand op zijn hoofd. Hooge laarzen en een gordel met patronen, die om zijn schouder hing, voltooiden zijn uitrusting.

Zijn begeleider was een groote Maskari, die zijn

met buffelhuid overtrokken schild en een speer naast zich liggen had.

De Europeaan begon zijne door de nachtrust eenigszins in wanorde gebrachte kleeding in orde te brengen.

Nu en dan ging er een lichte rilling door zijn sterk lichaam, want zijn eenvoudige deken en dunne kleeren hadden hem slechts weinig beschut tegen de koele morgendauw.

De neger, die naast hem lag, was gedurende den nacht nog minder tegen de koelte beschermd geweest, maar de koude lucht en de dauw schenen hem even weinig te hinderen als de gloeiende zonnestrallen.

Zijn glimmend, naakt lichaam had een donkerbruine kleur.

Een mantel, vervaardigd van de huid van een luipaard, dien hij om zijn schouders had geworpen, was zijn voornaamste kleeding.

Hij had groote ringen in de ooren, banden om zijn armen en beenen en een snoer van groote glazen paarden om den hals. Aan zijn gordel hingen aan achteren voorzijde gevlochten riemen, die eenige centimeters breed en een kwart meter lang waren.

Zijn hoofd was onbedekt, maar de dichte massa wollig gekroest haar beschutte zijn hoofd beter dan een Europeesche hoofdbedekking.

„Vouw de dekens op, Hassan”, zei de Europeaan, „en pak de overgebleven levensmiddelen en gereedschappen in, opdat wij kunnen vertrekken; de nacht was koud en de wandeling zal mij goed doen, als wij maar eerst over de rivier zijn”.

Doch de Maskari hield hem terug, legde de hand op zijn arm en zei:

„Mr. James zal verstandig doen om te wachten. De buffels zijn nog niet gekomen om te drinken en het struikgewas verbergt misschien iets gevaarlijks”.

Deze woorden werden in slecht Engelsch gesproken.

De Europeaan keek naar de aangeduide plek. Aan deze zijde van den oever der rivier zag men een opening en het riet bewoog zich hier op een wijze, die niet door den wind veroorzaakt kon zijn.

De Engelschman greep zijn geweer en wilde het doek, dat hij om den haan had geslagen om dien tegen vochtigheid te behoeden, er af nemen, doch de neger hield hem daarvan terug.

„Wij hebben tijd genoeg en u zou, als wij heengingen, misschien niet de gelegenheid hebben om een zeer interessant schouwspel te zien. De heer Roseveld kan voor heden namiddag niet op gindsche hoogten zijn.”

„Goed”, antwoordde de toegesprokene, „maar hoe lang zullen wij moeten wachten?”

„De zon moet minstens een uur aan den hemel staan, voordat de buffels komen”, beweerde de Maskari.

„Dan hebben wij nog eenigen tijd”, zei de Engelschman, haalde zijn pijp uit den zak en begon te rooken.

„Het was een buitengewoon geluk, Hassan, dat ik je dadelijk na mijn aankomst te Mombassa terugvond. Ik had langen tijd te vergeefs kunnen zoeken naar een begeleider zooals gij zijt. Ik zal de diensten, die gij mij en mijn courant bewijst, niet vergeten”.

De Maskari begon te lachen, zoodat zijn witte tanden te zien kwamen.

„Ik verlang geen dank”, zei hij; „het is slechts een schuld, die ik afdoe. Is u het niet geweest, die den armen neger uit de klauwen van een Arabischen slavenhandelaar gered heeft en hem in uw dienst hebt genomen?”

„Dat hebt gij mij door uw trouw ruimschoots betaald”, antwoordde James Rider, „maar ik dacht niet, dat ik zoo spoedig hier in het binnenland kon komen.

Toen de directie van mijn courant mij te Port Said het telegram zond, dat ik trachten moest, Roseveld te bereiken, om tijdingen omtrent zijn jachtpartijen naar Londen te zenden en toen ik in de havenstad aangekomen, hoorde, dat hij reeds vertrokken was, — had ik de hoop al opgegeven, hem weer te bereiken.

Maar jouw bekendheid met het land heeft het mij mogelijk gemaakt weder in zijne nabijheid te komen...”

Het gesprek werd afgebroken door een luid gesnuif, dat van de overzijde der rivier kwam. Toen zij opkeken, zagen zij twee sterke buffels in de struiken. De dieren liepen naar de rivier.

De breede, met lange haren bedekte koppen en hun sterke, korte horens gaven hun een woest uiterlijk.

De buffels kwamen thans, langs een breede, open plek, dicht bij het water, terwijl zich op eenigen afstand een groote koppel vertoonde.

De beide dieren waren reeds dicht bij den oever gekomen, toen zij plotseling schenen te vermoeden, dat een gevaarlijke vijand in hun nabijheid was.

Zij begonnen wild te snuiven en sloegen de staarten

in de lucht; plotseling keerde de een zich om, draafde onder luid gebrul weg, terwijl de ander, alsof hij begreep, dat hij niet meer aan het gevaar ontkomen kon, een der voorpooten stevig op den grond zette en den dikken kop naar beneden boog.

Op hetzelfde oogenblik hoorde men een vreeselijk gebrul, dat de beide mannen deed beven. Uit de struiken zagen zij een donkere gedaante te voorschijn komen, die zich met één sprong op den buffel wierp.

„Een leeuw!” fluisterde de Engelschman.

De aangevallen buffel was een stier van buitengewone grootte en scheen voor den strijd gereed.

Nauwelijks was de leeuw op zijn prooi gesprongen, of hij werd eenige meters hoog in de lucht geslingerd en viel bloedend in het struikgewas.

Terwijl de toeschouwers onbewegelijk het interessante, bloedige tooneel gadesloegen, schenen de beide vechtende dieren een oogenblik rust te nemen.

De leeuw, die uit een paar lichte wonden bloedde, had zijn kop tusschen de voorpooten gelegd en liet een woedend gebrul hooren, waardoor alle dieren op de vlucht gingen.

De buffel had zijn kop naar hem toegekeerd en zijn horens waren gereed om zijn vijand op te vangen.

Maar plotseling sprong hij schuw ter zijde en wilde ontvluchten. Hij had nog geen vier stappen gedaan of zijn koninklijke vijand was weer bij hem en sprong op zijn rug.

Gedurende eenige oogenblikken zag men niets dan de gele huid van den leeuw en het donkere vel van den buffel.

Maar weldra had zijn sterke vijand het gevoeligste deel, den snuit van den buffel, met zijn klauwen gepakt en verscheurd. Een oogenblik later vloede het warme bloed bij stroomen neer.

De sterke stier maakte nog eenige stuiptrekkingen, doch was weldra dood. Maar nog vóórdat het beest geheel dood was, zat de leeuw reeds op het lichaam, scheurde er groote stukken vleesch af en verslond die vol gulzigheid.

De Maskari was te goed bekend met het leven der dieren in de wildernis en ook de Engelschman had het dikwijls genoeg mede bijgewoond, om door dit tafereel afgeschrikt te worden.

Zij lieten den koning der woestijn ongestoord zijn maaltijd houden, ook omdat de afstand voor een juist schot te groot was.

Het kon misschien wel een uur geduurd hebben, toen Hassan eindelijk opstond.

James Rider keek hem verwonderd aan, toen hij

door een wenk werd uitgenoodigd om de rivier over te steken; maar daar hij zijn bediende genoegzaam vertrouwde, stapte hij aan diens zijde naar den oever.

Zij gingen een eind stroomopwaarts en bemerkten aan het gebrul van den leeuw, dat het beest het naderen van menschen had opgemerkt.

Zonder zich daarover te verontrusten, doorzocht de Maskari het struikgewas; doch de verstoorde uitdrukking van zijn gelaat verried spoedig, dat hij zich vergist had.

„De bamboevlotten”, zei hij eindelijk, „zijn allen weg. Iemand, die ons voor geweest is, heeft ze mede naar de overzijde genomen”.

„Laat ons dan door de rivier zwemmen,” stelde Rider voor. Maar de neger schudde het hoofd. „De krokodillen!” zei hij lakonisch.

„Laat ons dan nieuwe bamboes hakken,” stelde Rider voor en trok reeds een kleine bijl uit zijn gordel.

„U vergeet, dat het verscheidene uren zou duren, vóórdat wij genoeg bamboes geveild hadden.

Hassan wil een ander middel aanwenden om te onderzoeken of er krokodillen zijn.”

Na deze woorden verdween hij tusschen het struikgewas.

Binnen tien minuten keerde hij terug met een groot stekelvarken, dat hij gedood had.

De Maskari wierp het op den grond en sneed een paar lange jonge bamboes af. Met groote voorzichtigheid bond hij het stekelvarken aan de spits van een der bamboes.

Daarop gingen de beide mannen naar de plaats, waar zij de rivier wilden oversteken en waar aan de overzijde de leeuw nog bezig was zijn buit verder te verslinden.

Het beest scheen eindelijk verzadigd, want het zat rustig bij de overblijfsels van zijn maal en keek onafgebroken naar de bewegingen der naderende menschen.

Terwijl de Engelschman de bamboe met het doode stekelvarken aan den oever vastlegde, keek Hassan onafgebroken naar het heldere water.

Reeds na verloop van eenige minuten kon men zien, dat een donkere massa zich onder het water bewoog en dat plotseling de kop van een krokodil boven het water verscheen.

Het beest opende weldra zijn bek en hapte naar den buit, die door een vlugge beweging met de bamboe aan den geopenden muil onttrokken werd.

Maar de neger herhaalde zijn onderzoek. Hij wist nu, dat er slechts één dezer beesten in de nabijheid

was. Zoodra hij daarvan overtuigd was, liet hij het stekelvarken in het water vallen.

De krokodil verslond de gewaande lekkernij. Doch het maal scheen hem slecht te bekomen, want op de plaats waar de krokodil ondergedoken was, vertoonde zich bloed op het water.

De neger begon luidkeels te lachen.

„Vóór dat er een uur voorbij is,” zei hij, „zal deze duivel zijn witten buik naar boven wenden; het is goed, dat hij er alleen was. Maar nu wordt het tijd om de rivier te doorwaden.

De leeuw is verzadigd en zal ons dus niet aanvallen.”

Zij stapten in het water, de wapens voorzichtig boven hunne hoofden dragend.

Weldra hadden zij den overkant bereikt.

„Is Mr. James bereid om te schieten, als de leeuw niet naar mijn stem wil luisteren?”

De Engelschman knikte toestemmend, en hield zijn geweer dadelijk geroed.

De neger stootte thans zijn spies in den grond en stond dus ongewapend tegenover het wilde beest.

De leeuw had intusschen het naderen van den man, die de vreemdste sprongen begon te maken, gezien. Deze hief zijn armen en beenen omhoog en sprong, danste en schreeuwde als een bezetene.

„Jij groote dief, jij zoon van een roover, wat wilt ge van ons, nu je je honger gestild hebt? Verwijder je duivelskind en maak den weg vrij!”

Als het gevaar niet zoo groot geweest was, dan zou ieder toeschouwer om deze scène gelachen hebben, want de koning der wildernis draaide zijn kop naar het struikgewas en liep snel weg.

De Engelschman had intusschen zijn vinger steeds aan den trekker van zijn geweer gehouden. Maar nu het beest afgedropen was en hij zijn opmerkzaamheid aan zijn natte kleeren wilde wijden, viel er juist in de nabijheid een schot, gevolgd door een hulpgeschrei.

„Zou het jachtgezelschap van Roseveld reeds tot hier in de buurt gekomen zijn?” vroeg hij zijn begeleider.

„Dat is onmogelijk, Mr. James,” zei de neger; „de stem, die wij hooren, was trouwens ook die van een jong mensch.”

„Dat is geen reden om te twijfelen, want Kerwit, de zoon van Roseveld, bevindt zich onder de begeleiding van den grooten Amerikaan. Maar daar hebben wij al wat wij zoeken.”

James Rider richtte zijn blik voor zich uit en zag

dat geen twintig meter van hem af een vreemde scène werd afgespeeld.

Onder den leeuw, die door den Maskari eenige minuten geleden verjaagd was, lag een jonge Europeaan. Zijn oudere metgezel stond, met zijn geweer in de hand, geen tien schreden van hem af.

Door deze omstandigheid was zeker het leven van den jongen man nog behouden gebleven, want met opgeheven kop keek de koning der wildernis naar den man met het geweer.

Op het oogenblik toen de Engelschman en de neger naderden weerklonk uit het geweer van den man een schot, juist nog vroegtijdig genoeg om den aanval van den leeuw te keeren, want deze viel als door den bliksem getroffen neer.

„Dat is juist nog te rechter tijd geweest,” riep de journalist.

„Laat ons nu maar spoedig zien, wat uw kameraad overkomen is. Haal water, Hassan!”

Allen waren naar den knaap gegaan, die in onmacht op den grond lag.

De Engelschman betastte al zijn ledematen en constateerde, dat behalve een paar krabwonden, er niets verminkt was.

Hij legde het hoofd van den jongen man op zijn knie, besprenkelde hem met water en verbond zijn wonden.

Weldra opende Walter, want zoo heette de geredde, zijn oogen, richtte zich op en keek nu eens den En-

gelschman en diens begeleider en dan weer zijn vriend Bob verwonderd aan.

Eindelijk wist hij zich de oogenblikken te herinneren, voordat hij in onmacht viel en het eerste wat hij deed was, naar den leeuw te vragen.

De Engelschman wees naar den dooden leeuw en zeide:

„U kunt van geluk spreken, jonge vriend, dat ge zulk een flinken kameraad hebt, want als zijn schot het beest niet gedood had, dan waart ge er nu zeker niet meer geweest.”

Walter drukte Bob Parker de hand.

Daarop gingen allen naar den dooden leeuw.

De Maskari opende den vreeselijken muil van het beest en wees naar de machtige slag tanden.

Belangstellend keken allen er naar. Ook Walter wilde den bek nader bezien en trapte, per ongeluk, op den buik van het dier.

Op dit oogenblik kwam er een geweldig gebrul uit de keel van het dier, zoodat de Europeanen ontsteld achteruit liepen.

Ook de neger had voor een oogenblik verschrikt den kop van het beest laten vallen, maar brak onmiddellijk daarna in een schaterlach uit.

„Hebt maar geen vrees, mijne heeren,” zeide hij, „de zoon des duivels is dood; het was de lucht, die zich nog in het lichaam van het dier bevond en die door den druk op den buik, door de keel ontsnapt is.”

Toen maakten allen hun tenten gereed

Bange Johan.

Meneer Zeller had juist zijn tweede ontbijt gebruikt en keek peinzend het venster uit, toen zijn bediende binnenkwam en een jonge dame aandiende, die mijnheer wenschte te spreken.

„Een jonge dame?” vroeg de oude heer, die dicht bij de zeventig was, verwonderd. „Wie is zij dan?”

„Juffrouw Scharf, de kamerjuffer van gravin Rhoden.”

„Wat komt die bij mij doen? — Enfin, laat haar binnenkomen, Johan.”

Het meisje kwam binnen. Zij verontschuldigde zich herhaalde malen, dat zij zoo vrij was geweest, meneer lastig te vallen.

„Ik heb ontelbare keeren van de gravin gehoord, dat u, mijnheer Zeller, alles kunt gedaan krijgen, wat ge slechts wilt. Ge hebt zulke voorname bloedverwanten; ge zijt zoo bijzonder intelligent en hebt zoo'n goed hart, als niet velen bezitten. — Dat vertelde mijn gravin heel, heel dikwijls.”

De oude heer, die zeer vermogend en van zeer voor-

name afkomst was, begon nu luidkeels te lachen.

„En wat wenscht ge van mij, juffrouw?”

Bertha Scharf uitte nu haar verzoek kort en bondig. Zij vertelde den ouden heer, dat zij gaarne wenschte te trouwen en dat de gravin, die om haar hoogen leeftijd haar niet kon missen, dit niet wilde toestaan.

De gravin had namelijk gedurende vele jaren, dat Bertha bij haar was, geld voor haar op de spaarbank belegd en weigerde haar nu beslist, dit geld terug te geven.

Bertha Scharf wilde nu dat geld, dat haar toch eigenlijk rechtmatig toekwam, terug hebben.

Nadat de oude heer eenige vragen, die op de zaak betrekking hadden, gedaan had, beloofde hij Bertha, de zaak in handen te willen nemen; hij gaf haar echter zoo goed als geen hoop, want hij kende de koppigheid der gravin.

„Het is vandaag Donderdag — kom Zaterdagavond terug, misschien kan ik u dan iets naders mededeelen.”

De juffrouw dankte vele malen en vertrok.

Meneer Zeller riep nu Johan en vroeg hem, wat Bertha voor een meisje was. Op zijn terughoudende, voorzichtige manier antwoordde de bediende, dat zij hoogst fatsoenlijk en zeer flink was, en dat de gravin zoo tevreden met haar was, dat zij haar niet wilde laten vertrekken.

Dit was ongetwijfeld een zeer groote lofspraak, meneer Zeller kende Johan als iemand, die niet veel met het vrouwelijke geslacht op had.

De oude heer wist, dat gravin Rhoden nu juist niet heel sympathiek was; zij was een kibbelaarster en een egoïste in den hoogsten graad. Nu was meneer Zeller toevallig dien avond bij de gravin genoodigd. Hij zat nog geen tien minuten in haar salon, of zij kwam reeds met een verzoek aan hem voor den dag. Zij wenschte vurig, dat haar neef, Rolf von Brandenstein, tot adjudant van generaal Von Werbell zou benoemd worden. Zij wist, dat de generaal een goed vriend van Zeller was.

Dat was zonder twijfel een moeilijke zaak. Al was de oude heer feitelijk met den generaal bevriend, toch was deze vriendschap niet zoo innig, dat de generaal hem maar elken wensch zou toestaan. Daarbij kwam, dat Rolf von Brandenstein als een losbol en zeer lichtzinnig mensch bekend stond, wat met een betrekking als adjudant niet zeer vereenigbaar was.

Toen Zeller antwoordde, dat de kans zeer slecht stond, beweerde de gravin:

„Beste, goede vriend, wanneer ge wilt, komt alles in orde. U hebt overal vrienden. Ik daarentegen — kijk eens, ik heb altijd tegenspoed. Daar hebt u bijvoorbeeld mijn gezelschapsjuffrouw Bertha. Denk eens aan, wat een ondankbaar schepsel! Vijftien jaren is zij bij mij in betrekking, ze kent al mijn gewoonten en nu vertelt mij dit meisje, dat zij mij wil verlaten en gaat trouwen. Ik zou het nooit gedroomd hebben, dat Bertha nog zou gaan trouwen. Op vijf en dertigjarigen leeftijd! Dat is toch ongehoord! En mij eenvoudig in den steek te laten! Dat is toch afschuwelijk van haar, na alles, wat ik voor haar gedaan heb!”

„Het is zonder twijfel niet aangenaam, als ondergeschikten, die wij al jaren lang hebben, ons verlaten, maar, beste gravin, dergelijke personen zijn menschen, evenals wij. Mij gaat het juist zoo. Daar hebt u mijn oudste huishoudster, juffrouw Spiegel, die nu reeds over de dertig jaren bij mij is. De goede ziel wordt te oud, zij kan haar werkzaamheden niet meer verrichten, en dus moet ik haar pensioen geven. Het is verschrikkelijk, dat ik op mijn hoogen leeftijd mij nog aan een nieuwe huishoudster zal moeten wennen. Doch wat helpt dat?”

„Dat is toch heel iets anders. Uw juffrouw Spiegel is te oud — maar mijn Bertha is jong. Zij kan nog haar plichten vervullen en behoeft niet te trouwen. Het zou een ander geval zijn, als bijvoorbeeld uw Johan, die ook al heel lang bij u is, u wilde verlaten.”

„Gelukkig, dat dit niet het geval is!” riep de oude heer. „Mijn Johan zal wel niet meer trouwen. Die neemt niet veel notitie van de vrouwen.”

„En ik ben woedend op Bertha. Ik had een aanzienlijk bedrag voor haar vastgezet, doch nu krijgt zij dit niet. Bepaald niet!”

Meneer Zeller ijverde daartegen. Hij beweerde, dat het geld de getrouwe ondergeschikte rechtmatig toekwam. Plotseling viel hem iets in.

Na korte pauze zei meneer Zeller:

„Weet u wat, beste gravin: de eene dienaar is den anderen waard. Als het mij gelukt om uw neef de betrekking als adjudant bij den generaal te verschaffen, dan eisch ik als belooning, dat gij Bertha toestemming geeft om te trouwen en haar het gespaarde bedrag ter hand stelt.”

Dat werd aldus afgesproken.

Toen Bertha Scharf den volgenden Zaterdagavond bij den ouden heer kwam, zei deze, dat hij groote hoop had, dat alles volgens haar verlangen zou geschieden.

Nu begon Zeller naar Rolf von Brandenstein te informeren en daar in het algemeen de inlichtingen zeer gunstig waren, was hij de voorspraak voor den jongen officier bij den bevrienden generaal. Tot zijn genoegen werd de jonge man dan ook spoedig tot adjudant van den generaal benoemd.

Op den avond van den dag, waarop hij dit bericht kreeg, zei Zeller tot zijn bediende: „Johan, je kunt morgen, als je naar gravin Rhoden gaat, juffrouw Bertha zeggen, dat zij haar trouwjapon kan bestellen. Ik heb alles voor haar uitstekend in orde gemaakt.”

„Ik zal het volbrengen, mijnheer,” antwoordde de bediende met zijn ernstig uiterlijk.

Den volgenden dag begaf zich Zeller naar gravin Rhoden.

„Welnu, beste gravin, uw neef zal u zeker de aangename tijding wel reeds hebben medegedeeld? Hopelijk hebt u juffrouw Bertha ook reeds verteld, dat u haar uw zegen en het bespaarde geld geeft?”

„Zeker, zeker,” antwoordde de gravin lachend. „Bertha en ik hebben elkander het een en ander opgehelderd. Hopelijk bent u het ook reeds met Johan eens geworden?”

„Ik — met Johan? Wat bedoelt u daarmee?”

„Hebt u nog niet met hem gesproken? O wat zijn sommige mannen toch bang. Ik bedoel u natuurlijk niet, beste vriend, u bedoel ik niet! Ik bedoel Johan! Hij is een echte lafaard, dat hij zich achter vrouwenrokken schuil houdt.”

Een onaangenaam gevoel verraste den ouden heer

en het spottend lachje der gravin droeg er niet toe bij, dit gevoel te verminderen.

„U wilt toch niet zeggen, dat Johan — mijn Johan —”

„Dat uw Johan mijn Bertha trouwen wil — dat wil ik zeggen!” riep de gravin en haar gezicht vertoonde veel leedvermaak. „Hij heeft het zoeven Bertha gezegd, dat hij het niet durfde wagen het u te bekennen. Bertha moest dit doen. Doch wat wilt u, beste vriend? Deze beiden zijn toch ook menschen! Kijk, dat zijn uw eigen woorden. Zet nu niet zoo'n ontsteld ge-
laat.”

„Dat is gemeen!” riep de oude heer.

„Geduld, beste vriend,” viel de gravin hem in de rede. „Ik ben toch niet zoe erg als u meent. Ik heb in uw belang met Bertha gesproken. Zij is niet ongenegen, de betrekking als huishoudster bij u over te nemen. Als zij nu een kookcursus doormaakt — zij kookte trouwens reeds zeer goed — dan krijgt u een juweel. Zij is trouw, eerlijk en vlijtig en het beste er van is: u behoudt uw onschatbaren Johan en krijgt een prachtige plaatsvervangster voor juffrouw Spiegel.”

Meneer Zeller zette een zuur gezicht, toen hij dit hoorde, maar ten slotte vond hij het voorstel toch zeer aannemelijk. Want hij kon eenvoudig niet zonder zijn Johan — en dat wist de kerel maar al te goed!

Maar bang was hij toch, die Johan, een echte bangerd!

De volgende aflevering (No. 92) bevat:

„Het speelhol.”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Vacant.

Vacant.

Vacant.

Vacant.

Astra Camera's (Klapmodel)

Eene serie Camera's voor foto's 9 × 12 cM.

Astra Camera's	No. 1	No. 2	No. 3	No. 4
Prijs	f 10.50	f 18.75	f 24.50	f 46.—
Compleete uitrusting	- 22.50	- 30.75	- 36.50	- 58.—

De No. 1 is voor jonge beginners aan te bevelen.

„ „ 2 en 3 zijn goede toestellen v. elk amateur-fotograaf.

„ „ 4 is een puik toestel met prima anastigmaat.

Alle 4 zijn voor den prijs beter dan andere fabrikaten in denzelfden en zelfs hooger en prijs.

De compleete uitrusting (in mooi kartonnen doos) bevat camera, drievoet en verder alle benodigdheden voor den begintijd van den amateur. —

Nadere inlichtingen verstrekt:

E. FISCHER Jr., Foto-art., Gelderschekade 88, Amsterdam

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

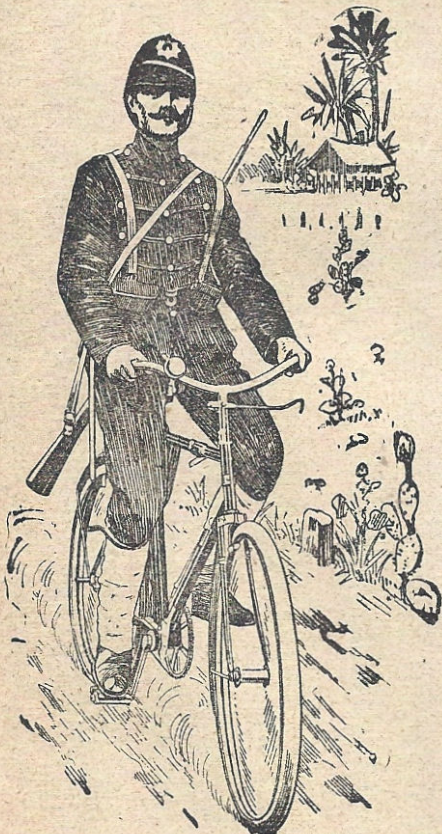

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamse Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

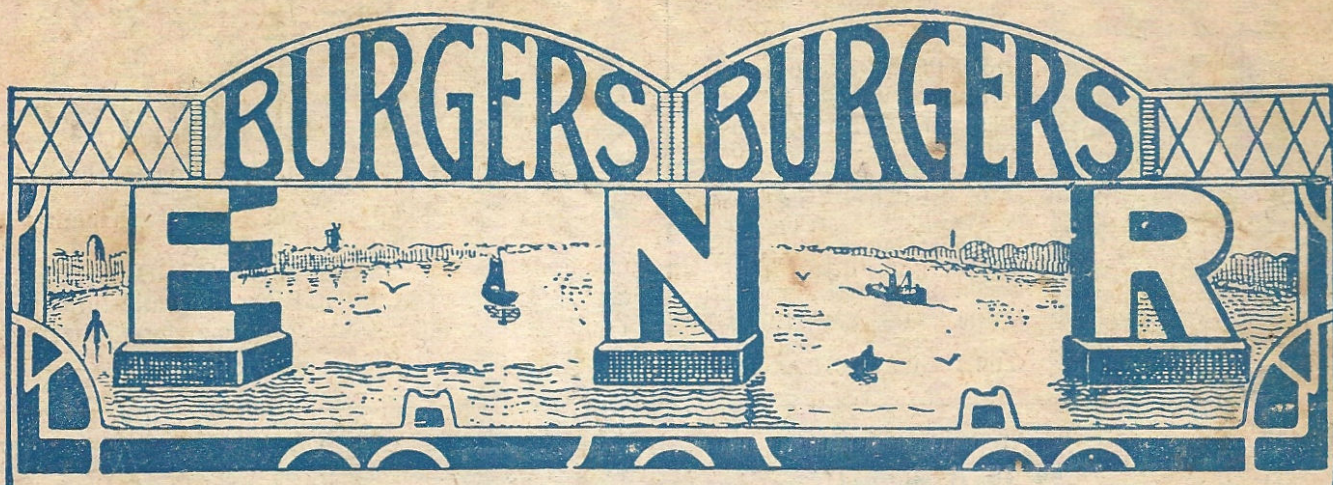
INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

NOBLESSE OBLIGE.

Alleen aan onzen naam
zijn wij VERPLICHT
Burgers E.N.R. te doen
zijn wat het inderdaad
ook is, nl.

EEN
KONINKLIJK RIJWIEL